

TRƯỜNG LÊ VĂN CÔNG

NGỌC PHỤNG

ANH EM SINH ĐÔI

TRƯỜNG LÊ VĂN CÔNG

NGỌC PHỤNG

ANH EM SINH ĐÔI

Anh Em Sinh Đôi

Ngọc Phụng

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Table of Contents

Một	
Hai	
Ba	
Bốn	
Năm	
Sáu	
Bảy	
Tám	
Chín	
Mười	
Mười một	
Thay lời kết	
[1]	
[2]	
[3]	

Một

Vũ trịnh trọng cầm cây bút lông nhướn mắt hỏi Nhân:

- Mà y là Nhân gì?

- Tao là Hữu Nhân chứ còn Nhân gì nữa? Mà y làm như không biết tên tao vậy...

Nhân cố nhẹ giọng trả lời dù trong bụng cảm thấy ngứa ngáy trước thái độ của Vũ. Không màng đến giọng nhẹ nhàng của Nhân, Vũ chắc lưỡi:

- Tao không hỏi chữ lót của mà y mà tao hỏi ý nghĩa của cái tên mà y kia. “Nhân” tiếng Tàu có hai nghĩa lận, một nghĩa là người, một nghĩa là tấm lòng nhân. Mà y là nhân gì?

- Tao là Nhân... nhờ ân nhân! Tên tao là Nhân. Vậy đó.

Vũ đặt cây bút lông xuống bình mực Tàu rồi liếc ngang:

- Ngay cả cái tên mà mà y cũng không biết nghĩa thì làm sao tao viết chữ cho mà y được.

- Thì mà y cứ viết cho tao chữ nhân là được chứ gì.

- Trời ơi, sao nói hoài mà y cũng không chịu hiểu. Tiếng Tàu, thêm một nét là nghĩa đã khác rồi, mà y không biết nghĩa thì làm sao ra nét? Nếu mà y là nhân - *người* thì tao chỉ cần viết hai nét, còn nếu mà y là nhân trong *nhân từ*, *nhân hậu* thì có tới ba nét lận.

Nhân chớp chớp mắt:

- Vậy mà y viết hai nét đẹp hơn hay ba nét đẹp hơn?

Vũ lên giọng:

- Vấn đề không phải là đẹp hay xấu mà là đúng hay sai thôi. Mà đúng là...

- Tao chỉ biết tao là Nhân chứ có biết ý nghĩa gì đâu. Nếu mà y biết thì mà y nói cho tao nghe đi!

- *Nhân* hai nét trước nhà: *nhân tình, nhân lực, nhân quyền, nhân sự, nhân tâm, nhân sinh quan, nhân cách, nhân dân, nhân sinh, nhân chứng...* Còn *nhân* ba nét thì: *nhân từ, nhân ái, nhân nghĩa...*

Vũ đang thao thao bất tuyệt, Nhân cắt ngang:

- Mà thấy tao giống *nhân* nào hơn? Ê, còn “*nhân* chi sơ tính bản thiện” là *nhân* gì hả mậy[1]?

Vũ gạt ngang:

- Chớ má mày không nói ý nghĩa của cái tên của mày hả?

- Bộ má mày có nói ý nghĩa của cái tên của mày hả? Ý nghĩa sao?

- Ừ. Vũ trong tiếng Tàu cũng có nhiều nghĩa lắm: *vũ* là *mưa* nè, *vũ* là *võ* nè, *vũ* là *múa* nè. *Vũ đạo* là *điệu múa*, còn *vũ kịch* là *kịch múa* đó...

- Mà là *vũ* gì?

- Má tao nói tao là *võ* tức là có sức mạnh. Má kể, là khi sinh tao ra, điều mơ ước lớn nhất là tao được khoẻ mạnh nên mới đặt tao là Vũ. Hồi nhỏ, tao yếu lắm...

Nhân dường như không chú ý lắm đến vấn đề mạnh yếu của Vũ, nó ngẩn mặt ra một lúc rồi hỏi:

- Ê, vậy... *lông vũ* là cái gì hả mậy? Có khi nào cái tên của mày có ý nghĩa là *lông vũ* không?

Vũ trợn mắt nhìn Nhân:

- Mà hết chuyện nói rồi sao? Má tao mà lại đặt tên tao là *lông* hả mậy?

- Tao có nói má mày đặt tên mày là *lông* đâu? Mà là Vũ, tiếng của mình là *vờ u vu ngã vũ*, còn tiếng Tàu thì ai mà biết nó là cái gì. Mà tao thấy rắc rối quá, mày làm cho nó đơn giản lại đi. Bộ tiếng Tàu, mỗi lần nói chuyện là phải hỏi kỹ càng chữ đó nghĩa là gì hả mậy? Tao không ngờ là người Tàu nói chuyện cực khổ như vậy...

- Gì mà khổ? Người ta nói ra là người ta hiểu liền, cũng như mình vậy thôi...

Nhân nhìn Vũ lom lom:

- Vậy sao tao nói ra, mày không hiểu?

- Trời ơi, biết nói sao cho mày hiểu đây? Thôi, vầy cho đơn giản nhen! Mày cứ hình dung đi, nếu mày nghe người ta hỏi: “Đường nào đi đến bưu điện?” thì mày sẽ nghĩ đến chuyện gì?

- Thì tao nghĩ là người đó không biết đường đi! - Nhân nhún vai.

Vũ vò đầu:

- Vầy chớ nếu như mày nghe người ta nói: “Đường bao nhiêu một ký?” thì mày hiểu làm sao?

- Hiểu là người ta muốn mua đường.

Vũ đau khổ vì thấy Nhân vẫn chưa nói đúng theo ý đồ mình, liền cất giọng:

- Vậy mày hiểu chữ “đường” trước và “đường” sau như thế nào?

- Đường và đường thì là... hai đường thôi chớ mày muốn tao hiểu làm sao? - Nhân nhướng mắt nhìn Vũ dò xét.

Vũ bực dọc:

- Mày học từ đồng âm khác nghĩa chưa?

- Rồi.

- Vậy mày thử nói một câu gì đồng âm khác nghĩa cho tao nghe coi.

- Tao biết nhiều câu lắm, mày muốn nghe câu nào?

- Vậy mày biết câu nào?

- Đã nói là nhiều câu mà.

- Mày đọc câu nào tao nghe câu đó. Mày đọc đi.

- Nè, “kiến bò đĩa thịt bò”, “ruồi đậu mâm xôi đậu” “con ngựa đá con ngựa đá”...

Nhân nhú trăn như cổ nhó thêm, Vũ khoát tay như người lớn, nói:

- Vậy mày hiểu mấy câu đó ra làm sao?

- Tao có hiểu mấy câu đó đâu? - Nhân trả lời gọn hơn - Hồi đó, tao nghe cô giảng mà... xin thề với mày luôn, tao mà hiểu thì tao là em con Ái chứ không phải là anh nó nữa. Trời ơi, có nhiều sự thật mà khi tao nói ra, chính bản thân tao còn... không tin nữa mà!

Vũ há hốc:

- Mày không hiểu thiệt hả?

- Thiệt.

- Vậy sao hồi đó mày làm bài được?

Nhân hình mũi:

- Không những tao làm bài được mà còn làm bài điểm cao nữa kìa. Số tao hên lắm mày ơi, trước cái bữa kiểm tra bài đó, tao có nghe điều này ngộ lắm...

- Ngộ ra làm sao?

Vũ hào hứng hỏi, Nhân hấp háy ánh mắt trả lời:

- Tao nghe cái câu của cái ông đóng vai phú ông trên ti vi, ông nói với cái cô kia là: “Hôm qua qua nói qua qua mà qua hồng qua. Hôm nay qua nói qua hồng qua mà qua qua”. Mày nghe câu đó có hiểu gì không?

- Tao... tao... à...

- Không hiểu thì nói đại không hiểu đi. Tao cũng đâu có hiểu đâu. Bữa đó, cô giáo kêu tao phải tìm một câu đồng âm khác nghĩa, tao bí quá nên đọc đại lại câu của ông phú ông đó. Trời ơi, lúc đó cô giáo khen mà tao thấy ngại luôn đó...

- Mày mà ngại. Xạo. Từ nhỏ tới giờ tao có thấy mày ngại bao giờ đâu? - Vũ nói - Mày mà ngại thì mày đã làm em nhỏ Ái rồi...

- Hứ... Mày thì biết gì? - Nhân hất mặt.

- Ừ, tao có biết gì đâu, nhưng mà tao nghe má mày nói. Mày dám nói má mày không biết gì

chắc?

Nhân chắc lưỡi:

- Mày khờ quá. Tại má tao muốn anh em tao dễ nuôi nên mới nói vậy đó. Ông bà nói đó là chuyện kiêng, nên nói tránh.

- Nói tránh là nói làm sao? - Vũ ngạc nhiên.

- Chẳng hạn như khi nói đến chuyện gì không hay thì người ta dùng cách nói khác. Thí dụ mày có bao giờ nghe người ta nói là “chết” bao giờ đâu. Người ta nói là “mất”, “đi xa”...

Vũ tiếp lời:

- Như tụi mình hay nói là “ngủm” chứ gì? Mà chuyện mày với con Ái, sao phải nói tránh?

- Thì ai mà biết... Anh em sinh đôi thì phải nói tránh chứ sao? - Nhân nói ngang ngang

- Tao không biết nói tránh là nói làm sao nhưng tao nghe má mày nói hồi đó má mày sinh con Ái ra trước, mày ra sau. Vậy mà khi mày vừa biết nói là mày đã đánh con Ái để đòi quyền làm anh. Ba má mày thấy mày cứ đánh chị gái mày hoài nên mới cho mày làm anh để mày biết nhường nhịn em gái.

Nhân đỏ mặt tía tai:

- Mày biết cái gì mà nói?

Vũ tỉnh bơ:

- Thì tao đâu biết gì. Nghe má mày nói sao thì tao biết vậy thôi. Mà tao thấy cũng may là mày làm anh con Ái chứ không thì tao cũng tiêu đời luôn.

Nhân quẹt mũi:

- Mày biết vậy là tốt. Con Ái nó mà làm chị thì xin thề với mày luôn, một ngày tao với nó không biết xảy ra bao nhiêu chuyện cho đủ nữa! - Nhân nói bằng giọng nghe bi thương như những người đóng vai bi trong tuồng cải lương. Hồi đó, tao với nó...

Vũ xẹt ngang câu chuyện, bất chấp dòng hồi tưởng buồn của Nhân:

- Hồi đó là hồi nào?

- Hồi đó tao với nó còn học chung đó.

- Thì bây giờ tụi bây cũng học chung chứ có học riêng đâu...

Vũ ngạc nhiên. Nhân chặc lưỡi nhìn Vũ:

- Í, tao nói là hồi đó học chung lớp kìa.

- Rồi sao?

- Mỗi lần mà tao bị thầy cô la là kể như bữa đó nó hớn hở chạy về thuật lại y xì cho ba má tao nghe. Tao hỏi mày như vậy có chịu nổi không?

- Chịu nổi chứ. Tại tao thấy mày cũng y chang vậy mà. Mỗi lần thầy la con Ái là khi ra về tao chạy theo mày đâu có kịp. Lúc đó mày cũng chạy nhanh như tên bắn về nhà để kể cho ba má mày nghe mà... - Vũ nghiêng nghiêng đầu nhìn Nhân. Nhân liếc liếc môi rồi nói:

- Nhưng mà tao khác nó... Tao nói với ba má để nó để ý học hành thôi chứ con gái gì mà...

- Thì nó cũng muốn cho mày tiến bộ thôi.

Nhân quay sang lườm Vũ:

- Mày đang ở phe tao hay ở phe nó? Tao thấy nãy giờ mày bên nó không là sao?

- Bên gì mà bên mày ời... - Vũ kéo dài giọng. Anh Hai tao với chị Ba tao hồi đó cũng y như tụi bây vậy đó, chỉ khổ cho tao thôi.

Nhân ngạc nhiên:

- Ủa, anh Hai với chị Ba mày cũng sinh đôi hả?

- Đâu có. Anh tao sinh trước một năm.

- Vậy thì làm sao anh chị mày học chung lớp được?

- Anh Hai tao ở lại lớp.

- Cái gì? Mày nói anh Hai mày thông minh lắm mà! - Nhân kinh ngạc.

- Ừ, bản chất của ảnh là thông minh nhưng vì mất căn bản mẫu giáo nên ảnh bị ở lại lớp một
- Vũ giải thích.

- Như mày mà sướng, có anh trai hiểu mày. Còn như tao mới khổ nè, tự nhiên có một chị gái với một em gái. Trời ơi, hai người đó hiểu nhau thôi chứ tao không hiểu nổi hai người đó mày ơi!

Nhân cất giọng than thở. Như được khơi đúng mạch, Vũ cũng tuôn trào tâm sự:

- Mày nhìn vô thì nói vậy đó chứ tao cũng khổ lắm. Mày ít ra thì cũng được làm anh con Ái, còn tao tự nhiên làm em của hai người. Không có quyền gì hết mày ơi. Má tao đặt tao tên Vũ mà tao chẳng có quyền gì hết... Nói anh em sinh đôi tao mới nhớ. Mày nhớ hai anh em sinh đôi trong hẻm gần trường mình không? Mặc cười lắm, tao nghe người ta kể là ngay cả người nhà của hai đứa nó còn không phân biệt được nữa, huống chi người ngoài. Hôm bữa, thằng anh ra ngoài đánh lộn xong chạy tọt về nhà trốn, thằng em không biết nên lơn tơn đi chơi, không ngờ lại bị cái tụi khi nãy chặn đánh. Nó khóc bù lu bù loa...

Hai đứa huyền thuyên nói chuyện mà quên bém đi một điều là đã đi quá xa cái mục đích ban đầu: viết tên Nhân bằng chữ Tàu. Nhân quay sang chống cằm nhìn Vũ:

- Nói chuyện nãy giờ, mày biết tên tao là hai nét hay ba nét chưa?

Vũ lắc đầu:

- Chưa. Tao viết cho mày luôn hai chữ, mày thấy cái nào “giống” mày nhất thì mày lấy chữ đó, hén.

Nhân gật đầu cái rụp:

- Thôi, tao lấy cả hai cho chắc ăn...

Hai

Nhân cầm hai miếng giấy khổ lớn Vũ ghi tên mình vừa lò dò về tới nhà thì chị Phương gọi giật lại:

- Nhân, vô đây chị biểu.

Nhân vừa bước đến thì chị đã nghiêm giọng:

- Em đi đâu giờ này mới về hả?

Nhân ấp úng nói và liếc nhìn đồng hồ để đoán “mức độ vi phạm” của mình tới đâu. Nhân há hốc miệng vì thấy kim đồng hồ đang ở mức gây nên sự kinh hãi trong nó. Nhân nhủ thầm trong bụng: “Thằng Vũ này nhiều chuyện thiệt. Nói gì mà mất mấy tiếng đồng hồ”. Nhân ngược ánh mắt như biết lỗi nhìn chị Phương, cố tình chớp chớp mắt để gọi lên lòng thông cảm của chị. Với ánh mắt đó thì có lẽ sắt đá cũng phải mềm lòng nhưng khổ nỗi chị Phương thì không dễ mềm như thế. Chị cất giọng:

- Sao chị hỏi mà em không trả lời hả? Em đi chơi đâu mà giờ này mới về nhà? Biết mấy giờ rồi không?

Nhân lấy tay tì tì vào thành bàn, nói bằng giọng nhẹ như gió thoảng:

- Em biết.

- Biết gì? - Chị Phương hỏi lớn.

Nhân giật mình, trả lời ngay:

- Em biết mấy giờ.

Chị Phương mở to mắt, nghiêng đầu nhìn Nhân:

- Cũng biết giờ giấc hả? Chị tưởng em không biết cách coi đồng hồ chớ? Em biết giờ sao giờ này mới về, nói.

Nhân ấp úng:

- Tại... em... bị... thằng Vũ...

- Rồi. Biết ngay mà. Hai ông tướng mà xáp lại thì còn biết giờ giấc gì nữa. Con trai gì mà vừa ham chơi lại vừa nhiều chuyện. Hai đứa cứ lo chơi đến hết ngày, hết giờ, phải không?

- Dạ, đâu có. Nó viết chữ tặng em.

- Chữ gì mà tặng? - Chị Phương dịu giọng.

Nhân bắt ngay cơ hội ấy, cất giọng hào hứng:

- Nó viết tên em bằng chữ Tàu đó chị. Chị không biết đâu, nó viết chữ đẹp y như... phim Tàu vậy đó. Chị chưa thấy nó viết chớ chị mà thấy thì chị cũng mê cho mà coi.

Chị Phương có vẻ bị thu hút vào câu chuyện của Nhân:

- Vũ nó biết viết chữ Tàu hả? Ai dạy nó viết?

- Hôm bữa nó đi chùa với má nó, nó thấy mấy ông sư viết chữ Tàu tặng người ta. Nó nói chữ Tàu viết như là đang vẽ rồng, vẽ lân vậy đó. Nó mê quá nên mới chạy tuốt qua Chợ Lớn tìm...

- Tìm thầy dạy hả?

- Đâu có. Nó qua đó tìm mua mực Tàu với bút lông. Nó tự học mấy ngày nhưng viết đâu có ra chữ nào đâu. Bởi vậy nó mới bái một cái ông người Tàu gần nhà làm sư phụ. Bây giờ nó biết viết rồi đó chị...

- Ông người Tàu dạy nó hả? Tự nhiên sao lại đi dạy nó? - Chị Phương cất giọng hơi nghi ngờ.

- Em nói thiệt đó. Ông người Tàu này cũng có con nhưng mà con ổng không chịu học chữ Tàu, biết nói nhưng mà không biết viết. Thấy thằng Vũ muốn học, ổng dạy liền. Chị coi chữ của thằng Vũ viết nè...

Nhân chìa ra hai tờ giấy khổ A4 ra trước mặt chị Phương. Chị Phương nhìn chăm chăm vào hai tờ giấy, hỏi:

- Cái nào mới là tên em?

- Hai cái luôn. Cái nào cũng là *Nhân* hết. Chữ Tàu nó đa nghĩa lắm... - Nhân giảng giải y hệt cách Vũ nói với mình - Nói chung là nói chuyện bằng tiếng Tàu với nhau, phải hiểu chính xác nghĩa gốc, nếu không thì không biết chữ đó nó mấy nét đâu...

Chính thái độ “lên mặt” của Nhân khiến chị Phương phật ý. Chị nghiêm giọng đột ngột:

- Đa nghĩa thì đa nghĩa nhưng viết có hai chữ thì làm gì tốn đến mấy tiếng đồng hồ lận? Hai đứa tụi bây đi chơi ở đâu rồi quẹt quẹt mấy chữ về trình báo đó hả? Ai mà biết chữ đó là chữ gì mà nói nghĩa này nghĩa nọ chớ?

Nhân chột dạ:

- Để lần sau em kêu nó viết tên chị. Viết tên con Ái luôn nữa. Chữ đó là chữ Tàu thiệt đó chị.

Không tin thì chị cứ đi hỏi...

- Thôi... thôi... được rồi. Vô nhà ăn cơm rồi học bài đi. Trễ lắm rồi đó!

Giọng chị Phương đã bớt nghiêm. Nhân thở phào quay vào trong. Nhân ăn cơm xong vừa bước vô phòng học thì con Ái đã cất giọng:

- Nhân, cho mượn cái bản đồ nông nghiệp Việt Nam.

- Em mượn cái của thầy hay là cái của anh vẽ? - Nhân hỏi.

- Cái của... của... của Nhân vẽ đó!

Con Ái mím môi trả lời. Nhân tức cười trong bụng nhưng vẫn làm mặt tỉnh:

- Cái của anh... Đợi anh một chút nha!

Nhân nhẩn nha bước đến cái cặp và chậm rãi tìm cái bản đồ dù Nhân biết chắc con Ái đang nhìn nhắt cử nhắt động của mình. Hai đứa lúc nào cũng không thống nhất với nhau cách xưng hô. Con Ái thì lúc nào cũng ầm ức rằng nó phải là chị thẳng Nhân nên việc nó phải kêu Nhân bằng “anh” là điều không thể chấp nhận được. Còn Nhân thì lúc nào cũng bất an cái việc mình sinh ra sau Ái đến cả tiếng đồng hồ, được làm anh là do “may mắn” nên muốn củng cố “địa vị” bằng cách lúc nào cũng kêu “anh” xưng “em” với Ái. Kêu “mày tao” thì bị ba má phạt nên hai đứa cứ theo cách xưng hô của mình. Con Ái thì kêu “Nhân” và thường nói trống không cái “ngôi thứ nhất” của mình. Nhân thì khỏi phải nói, xưng “anh” kêu “em” ngọt xớt dù biết chắc rằng con Ái tức lắm. Có lúc, má nổi giận vì cách nói trống không của Ái nên cầm cây chổi lông gà lăm lăm trên tay rồi hỏi:

- Nhân là gì của con mà con kêu như vậy hả?

Ái vừa thút thít khóc vừa trả lời:

- Nhân là song sinh với con.

Má nghe vậy thì cũng phải lắc đầu mà chấp nhận cách xưng hô của Ái. Từ đó, chỉ có Nhân một mình nỗ lực để Ái phải kêu mình là “anh”. Nhân đưa cái bản đồ cho Ái, cất giọng ngọt ngào:

- Hồi sáng, cô giáo dạy Văn bên lớp em vô lớp có trả bài không vậy?

- Có.

- Rồi cô giáo có hỏi câu hỏi gì ngoài đề không?

- Không.

- Còn thầy Sinh có kiểm tra bài tập đột xuất không?

- Không.

- Còn thầy giáo dục công dân?

Ái nhướn mắt lên nhìn Nhân:

- Hỏi chi nhiều vậy?

- Anh hỏi cho biết vậy thôi.

Nhân trả lời lấp lửng. Con Ái không bằng lòng, nó quay sang Nhân vắn vẹo:

- Phải hôm bữa Nhân lấy bài kiểm tra 15 phút Toán để trên bàn, đúng không?

Giật thót người như kẻ trộm bị bắt quả tang nhưng Nhân kịp thời định thần, nuốt nước miếng rồi cứng giọng:

- Em nói bài kiểm tra nào? Anh có biết bài kiểm tra nào đâu?

- Bài kiểm tra để trên bàn học, quay qua quay lại là đã không thấy đâu... - Ái kéo dài giọng - Nhân không lấy thì ai lấy, chẳng lẽ nhà này có ma chắc?

- Rủi... rủi... gió thổi bay thì sao?

- Để nguyên quyển tự điển lên mà tờ giấy bay sao được? Nếu mà tờ giấy bay được thì chắc chỉ có gió lốc thôi - Ái nhún vai - Đúng là có gió lốc thiệt!

Nhân im lặng trước lời châm chọc lộ liễu của Ái bởi vụ này, chính Nhân là thủ phạm. Hôm bữa, tình cờ thấy được bài kiểm tra 15 phút Toán của Ái để trên bàn, Nhân như bắt được vàng. Nó cầm tờ kiểm tra và chạy như bay qua nhà thằng Vũ. Hai đứa mừng rơn vì chắc mẩm thầy giáo Toán sẽ cho đề bài tương tự cho lớp mình trong bài kiểm tra ngày mai. Thế là hai đứa chỉ học những công thức áp dụng trong bài kiểm tra của Ái thay vì phải học gần hết mấy trang giấy và còn tổ chức ăn mừng sớm. Hôm đó, thay vì học bài thì Nhân và Vũ lại qua tận bên hẻm gần nhà đá banh. Đá banh xong thì trời chang vang tối, bụng đói nên mua khoai mì ăn. Bài kiểm tra của Ái hình như cũng thất lạc từ lúc đó. Khi bài kiểm tra mất thì trong bụng Nhân biết mình sẽ khó ăn khó nói với Ái nhưng không ngờ lại bị phát hiện nhanh đến như vậy. Nhân chép miệng:

- Ai mà biết là gió hay là cái gì chớ... Ai biểu để đồ lung tung bây giờ còn hỏi này hỏi nọ?

- Gì mà lung tung? Để trên bàn học mà lung tung cái gì? Hỏi có ai lấy hay không thôi chớ nếu không lấy thì ở đâu còn có đó thôi.

- Anh lấy bài kiểm tra của em làm cái gì đâu... Đâu phải bánh kẹo đâu mà lấy...?

- Ai mà biết. Lấy bài để coi trước đề bài thì sao...

Ái nói bâng quơ nhưng ánh mắt lại ánh lên vẻ châm chọc. Cảm giác quê quê nhưng không thể làm gì hơn vì đích thị mình là thủ phạm, Nhân quay mặt đi một nước đến cái cặp và lấy sách vở cố tình đặt mạnh lên bàn như chứng tỏ với Ái là mình đang giận. Ái dường như chẳng quan tâm nhiều đến thái độ đó, tiếp tục bâng quơ:

- Có lấy thì để lại chỗ cũ, bài kiểm tra mai mốt thầy kiểm tra coi còn có giữ hay không chớ không phải thầy chấm điểm xong là quăng được đâu.

Nhân lật lật quyển tập, không nói không rằng ngồi viết lấy viết để như đang kèm nén cảm xúc. Chợt mắt Nhân sáng rõ khi nhìn thấy bài kiểm tra 15 phút Toán của mình: 4 điểm. Nhân lập tức quay sang Ái, cất giọng bề trên:

- Em nói là anh lấy bài kiểm tra của em hả? Anh lấy làm gì chớ?

- Thì lấy để biết trước đề.

Như chỉ đợi câu trả lời đó, Nhân lập tức đưa bài kiểm tra ra trước mặt Ái một cách đắc thắng:

- Biết trước đề sao bài kiểm tra của anh có 4 điểm. Đó... đó... em thấy chưa?

Ái cầm bài kiểm tra của Nhân nhìn vào đó rồi nhú trán. Nhân hể hả nhìn Ái như thể mình vừa chứng minh xong một chân lý vĩ đại. Lần đầu tiên trong cuộc đời, Nhân lại có cảm giác dễ chịu vì mình... bị điểm kém. Nhân nhủ thầm: “Cũng may, hôm bữa thầy cho đề khác với bên lớp của con Ái chớ nếu không thì...”. Nhưng con Ái là đứa không dễ dàng để cho Nhân đắm chìm trong cảm giác “dễ chịu tội lỗi” đó. Ái nhún vai:

- Nhân bị điểm kém là tại vì bài kiểm tra này khác đề với bài kiểm tra kia. Đâu phải điểm kém là không lấy bài kiểm tra của người khác đâu.

Nhân cứng họng trước lý lẽ của Ái nhưng cũng cố vót vát:

- Nhưng không phải anh...

- Không cần biết. Nếu tuần sau mà vẫn chưa thấy bài kiểm tra để lại chỗ cũ thì Nhân đừng có trách tại sao ba má biết Nhân bị điểm kém môn Toán.

Ái nói bằng một giọng y như mấy sát thủ hẹn giờ chết cho người khác mà Nhân coi trong phim. Xong, Ái cúi xuống hí hoáy vẽ vẽ viết viết tựa như muốn kết thúc câu chuyện ở đó. Nhân nhìn Ái rồi đau khổ nghĩ thầm: “Không biết làm cách nào để tìm lại được bài kiểm tra đó bây giờ. Nếu mà không tìm lại trả cho nó thì làm sao mà yên thân được đây”...

Ba

Sáng hôm sau, vừa bước vào lớp thì Nhân đã thấy thằng Vũ với khuôn mặt ngơ ngẩn ngồi bó gối. Nhân đặt cặp vào học bàn rồi cố tình thở dài một tiếng thật mạnh mà Vũ cũng không thêm quan tâm chút nào. Nhân đau khổ nghĩ thầm: “Thằng Vũ là bạn thân nhất của mình mà nó cũng không thấu hiểu những điều mình lo lắng. Ôi, đúng là một đứa bạn không nhạy với tâm lý gì hết...”. Nhìn Vũ chăm chăm rồi thở dài mấy lượt mà Vũ vẫn không màng đến, Nhân liền cắt giọng:

- Vũ à Vũ... Tao có chuyện muốn nói nè Vũ, chuyện này quan trọng lắm...

Vũ quay sang nhìn Nhân với một đôi mắt “sầu vạn cổ” làm Nhân sửng sốt hỏi:

- Mà bị cái gì vậy hả? Cái mặt mày buồn buồn nhìn kỳ quá...

Vũ nổi đoá trước lời nhận xét vô tâm của Nhân:

- Cái gì mà kỳ? Bộ tao không có quyền buồn hả? Còn bộ khi mày buồn thì mặt mày đẹp lắm chắc?

- Tao đâu có nói khi tao buồn thì mặt tao đẹp đâu? - Nhân chống chế - Nhưng mà tao nói thiệt, hồi nãy khi mày quay qua nhìn tao với khuôn mặt như vậy, tao thấy ngộ lắm. Cái mặt mày lúc đó... sao đó, mày ơi...

- Mặt tao sao là sao? - Vũ giận dữ.

- Nó giả giả sao đó. Mặt mày khi buồn nhìn không hợp gì hết. Mà làm gì mày sụ mặt xuống thấy ghê quá vậy?

Có lẽ ngại phải nghe tiếp những câu nhận xét về khuôn mặt buồn của mình, cãi lộn thì cũng sẽ chẳng đi đến đâu nên khi vừa nghe Nhân hỏi lý do mình buồn, Vũ đã thở dài một tiếng thật mạnh, nói:

- Mà mày không biết đâu. Bây giờ tao mới biết ý nghĩa thực sự của cái tên tao rồi.

- Thì hôm qua mày nói tên mày có ý nghĩa là võ dũng tức là khoẻ mạnh. Bộ không đúng như vậy hả?

- Đúng nếu như tên tao đứng một mình.

- Đúng một mình là sao? Mày nói gì tao nghe không hiểu gì hết!

Nhân thắc mắc, Vũ càng tỏ vẻ bi thảm hơn:

- Mày biết anh tao tên gì không?

- Tên Thiên! - Nhân trả lời ngay - Rồi sao?

Vũ tiếp tục hỏi:

- Vậy tên của chị tao mày biết không?

- Chị Nhạn đó hả?

- Ừ, còn tên tao, mày có biết không?

Nhân tròn tròn mắt:

- Trời ơi, Vũ ơi Vũ, mày có bị sao không vậy? Tên mày mà mày cũng quên hả?

Vũ tiếp tục yêu cầu:

- Mày thử ráp tên ba anh em tao lại coi!

- Thì là Thiên - Nhạn - Vũ. Rồi sao?

Như khơi đúng mạch, Vũ kêu lên:

- Đó... đó... Mày không biết đâu, trong tiếng Tàu Thiên có nghĩa là trời, Nhận có nghĩa là chim nhận. Còn Vũ là...

- Là võ dũng, hôm qua mày nói với tao như vậy mà.

- Là võ dũng nếu như tao đứng một mình. Nhưng nếu tao đứng chung tên với anh chị tao thì tên tao có nghĩa là...

Tự nhiên Vũ ấp úng. Nhân thắc mắc hỏi ngay:

- Nghĩa là gì?

Vũ lắc lắc đầu tỏ vẻ không muốn nói, Nhân càng thắc mắc hơn nên nắm lấy tay áo của Vũ lắc lắc:

- Nghĩa là gì hả?

Vũ nhăn nhó trả lời:

- Là cái nghĩa hôm qua mày nói đó.

Nhân ngẩn người ra suy nghĩ.

- Nghĩa hôm qua tao nói là nghĩa gì? A... - Nhân vỗ hai tay vào nhau kêu lên mừng rỡ - Nghĩa là lông vũ đó hả?

Vũ sụm mặt khi thấy thái độ của Nhân. Nhận ra sự quá trớn của mình, Nhân cũng hạ giọng:

- Ủa, sao tự nhiên tên của mày lại có nghĩa là lông vũ vậy?

- Thì mày nhìn qua là biết liền chứ gì. Tên của ba anh em tao ráp lại thì có nghĩa là “lông của chim nhận trời”. Hỏi mày tự nhiên anh tao là trời, chị tao là chim nhận, còn tao là cọng lông, hỏi mày có tức không?

Nhân cố xoa dịu nỗi tủi thân của Vũ bằng một giọng thông cảm cực kỳ:

- Biết đâu không phải vậy thì sao? Rủi tên mày là *mưa* hay là *múa* thì sao?

- Vậy thì sao có nghĩa?

- À... ờ... Cũng có nghĩa chớ bộ. Chẳng hạn như “chim nhận trời mắc mưa” hay “chim nhận trời mưa” cũng có nghĩa vậy...

Vũ chớp chớp mắt hỏi:

- Thiệt vậy hả mày?

Nhân liền củng cố thêm cho Vũ tin:

- Tao thấy nghĩa “chim nhận trời khoẻ mạnh” cũng có gì là không đúng đâu...

Mắt Vũ sáng rõ. Có lẽ nỗi buồn đã nguôi ngoai, nó hớn hở quay sang Nhân:

- Cám ơn mày ghen, vậy mà tối hôm qua tao nghĩ hoài mà không ra mấy cái nghĩa mày vừa nói. Há há... làm buồn từ hôm qua đến giờ. Đang là một con người khoẻ mạnh tự nhiên biến thành cọng lông, hỏi ai không buồn. Mày đúng là người sáng suốt thiệt!

Nghe khen mà Nhân chẳng thèm để ý lấy một tiếng. Nhân quay sang Vũ đang tí toét nói cười, chặn ngang:

- Tai hoạ đến rồi ở đó mày còn cười cho được hả?

Vũ há hốc:

- Bữa nay có bài kiểm tra đột xuất môn gì hả? Trời ơi, sao mày không nói cho tao biết từ ngày hôm qua, bây giờ nói thì có ích lợi gì?

Thấy Vũ hoảng hốt, Nhân chêm thêm:

- Chuyện còn lớn hơn việc kiểm tra đột xuất nữa kìa. Tao với mày không giải quyết xong thì thế nào cũng có chuyện lớn cho mà coi.

- Chuyện gì ghê gớm vậy?

- Mày nhớ bài kiểm tra Toán hôm bữa không?

- Bài kiểm tra mà tao với mày đều bị tử đề, hai đứa bị điểm kém hết chớ gì?

- Ừ, bài đó đó.

- Bài đó sao?

- Bữa đó tụi mình lấy bài kiểm tra của con Ái. Nó nói nếu tao không trả lại thì nó sẽ méc ba má chuyện tao bị điểm kém.

- Thì mày trả lại bài cho nó là xong chuyện chứ có gì đâu. Vũ thở ra như trút được một gánh nặng ngàn cân vì hơn ai hết Vũ biết đụng đến Ái là đụng phải một vấn đề không đơn giản. Nhưng “gánh nặng ngàn cân đó” chưa kịp trút khỏi vai thì đã bị đặt ngược trở lên.

- Sao trả được? Bài đó tụi mình làm mất rồi.

- Hả? Mày nói cái gì? Tụi mình? - Vũ kêu lên sững sốt - Tao đâu có làm mất bài kiểm tra đó. Tao vừa coi xong là tao trả lại cho mày liền mà.

- Ừ, nhưng tao đâu có trả lại liền cho con Ái. Tao với mày đi đá banh chung. Mất lúc đó đó.

- Trời, tao tưởng mất ở nhà tao thì còn kiểm lại được chứ mất ở đó thì làm cách nào kiểm lại được?

- Bởi vậy mới nói. Bây giờ tao cũng không biết làm sao để kiểm lại nữa đây nè. Mà nếu không kiểm được thì thế nào con Ái nó cũng làm lớn chuyện cho mà coi. Không thôi vậy đi... - Nhân ngập ngừng.

- Sao?

- Mày nói là mày lấy thì nó sẽ không làm lớn chuyện nữa!

- Mày đừng có khôn quá. Vũ trợn mắt. Mày làm như không biết tính em gái mày vậy. Nó mà nghe bài kiểm tra của nó là tao lấy thì mai mốt tao đừng có hồng qua nhà mày chơi. Sao mày không nói là mày lấy đi, trước sau gì ba má mày cũng biết là mày bị điểm kém mà.

- Tao chưa thấy ai ác như mày hết. Đành rằng là trước sau gì ba má tao cũng biết tao bị điểm kém môn Toán nhưng mà...

- Mà sao? Mày định giấu sổ liên lạc không cho ba má mày biết hả? Tội đó nặng lắm mày ơi...

- Mày không hiểu gì hết. Ba má tao biết điểm kém từ cô giáo thì khác với từ miệng con Ái chứ.

- Tao thấy có gì khác đâu. Bộ từ miệng cô giáo thì mày từ điểm kém lên điểm tốt chắc? - Vũ thắc mắc.

- Không phải như vậy, con Ái mà méc thì tao mất uy tín lắm.

Nhân giải thích, Vũ nghe vậy cười khì khì:

- Mà làm như là mày còn nhiều uy tín lắm vậy. Mất hết trơn hết trọi rồi mà còn bày đặt.

Nhân nổi giận:

- Tao đang giữ uy tín không phải cho mình tao đâu, tao giữ cho mày nữa đó. Tao mà bị con Ái méc lần này thì mày đừng có hồng mà lên mặt với con Ái nữa. Nó thế nào cũng nghi mày chung với tao hà...

- Hôm bữa, tao đâu có xúi mày lấy đâu. Tự nhiên mày lấy rồi mày chạy qua nhà tao chó bộ. Bộ nó cũng biết tao bị điểm kém nữa hả?

- Nó chỉ nói là nếu không trả lại bài kiểm tra thì nó mới méc.

- Vậy cũng như là nó sẽ méc rồi. Bài kiểm tra mất rồi còn đâu. Vũ thở dài. Lỗi cũng tại mày. Ham chơi quá đi! - Vũ chuyển sang giọng trách móc mà quên bém rằng mình cũng là “đồng phạm” trong mọi vấn đề.

Nhân dường như không để ý lắm đến thái độ trách móc của Vũ, Nhân lo lắng nhiều đến cái “chức vụ” của mình. Nó lay lay Vũ:

- Làm sao bây giờ mày? Má tao nói nếu tao phạm lỗi hoài thì tao sẽ phải kêu con Ái bằng chị đó! - Rồi nó chuyển sự lo lắng của mình sang Vũ - Tao mà kêu nó bằng chị tức là mày là em trai nó đó.

Vũ tỉnh queo:

- Tao mắc mớ gì phải làm em trai nó. Mày tưởng ai cũng sợ nó như mày chắc. Mà tao thấy không ai như anh em tụi bây hết. Tự nhiên sinh cùng ngày cùng tháng cùng năm chi vậy không biết. Suốt ngày có cái chuyện làm anh hay làm chị thôi mà cứ tranh giành từ ngày này qua tháng nọ. Tao mà như mày thì tao mặc xác...

Vũ nói một hơi mà không để ý đến sắc mặt của Nhân đang bình thường chuyển sang trắng bệch rồi tím ngắt. Nhân luôn mất bình tĩnh trước “vấn đề nhạy cảm” này. Hôm nay, vừa lo lắng cho việc mình mất uy tín với ba mẹ trước mặt đứa em gái cộng thêm việc mất luôn cái chức vụ mà mình phải đấu tranh rất lâu mới có, giờ gặp thêm cái cách nói chuyện “bút gân” của Vũ thì Nhân dường như không còn giữ được một thái độ cần thiết để tìm đồng minh giúp đỡ. Vũ không để ý đến sắc mặt bất thường của Nhân nên vẫn tiếp tục huyền thuyên:

- Mày cứ chuyển xuống làm út như tao đi rồi mày mới thông cảm cho “hoàn cảnh” của tao

chớ từ trước tới giờ, mày tưởng tao sung sướng lắm hả? Mày cứ thử hình dung đi, mày vừa về tới nhà thì chuyện đầu tiên là mày phải nhìn coi chị của mày hôm nay đang buồn hay đang vui. Nếu buồn thì mày phải không được làm cho chị nổi giận, mà nếu vui thì mày không được phá hỏng niềm vui đó. Còn anh Hai của tao sinh ra trước ta mấy năm thì phải giỏi hơn tao, mày phải công nhận điều đó không? Ai nhiều tuổi hơn cũng phải làm được nhiều việc hơn người ít tuổi chớ. Vậy mà chuyện gì không biết tao hỏi anh là y như rằng anh nói: “Nếu không có anh thì em tính sao? Phải tự biết mà làm một mình chứ”. Trời ơi, nếu không có anh thì mọi chuyện lại khác nữa, mày phải công nhận tao nói đúng không?

Vũ ca cẩm hoàn cảnh của mình thao thao bất tuyệt mà quên rằng chính điều đó lại tạo nên một sự kinh hoàng trong Nhân. Từ trước đến giờ chịu “áp lực” của chị Phương, nó đã cảm thấy rất ná thở rồi. Hôm nay cộng thêm sự lo sợ “bị truất phế” làm nó cảm giác bủn rủn khi nghe những điều bức bối mà Vũ phải gánh chịu. Khuôn mặt Nhân chuyển sang tái mét, nó thều thào:

- Làm cách nào kiểm lại được bài kiểm tra của con Ái đây mậy?

Hơi hoảng trước diễn biến tâm lý phức tạp của Nhân, Vũ liền hạ thấp giọng trấn an:

- Mày yên tâm đi. Lát nữa tan học tao với mày tính tiếp...

Bốn

Vừa tan học, Nhân bay biến chạy về nhà xin phép được “đi công chuyện” rồi hộc tốc chạy qua nhà Vũ. Thấy Nhân bước vào nhà mình với một khuôn mặt đầm đìa mồ hôi, Vũ chép miệng:

- Không có chuyện gì mà phải gấp như vậy hết. Tụi mình đang nghĩ cách chớ đâu phải là làm chuyện gì mà chỉ cần đến sự nhanh hay chậm là đủ. Mày ngồi xuống nghỉ mệt trước đi.

Nhân ngồi xuống vừa thở, vừa cầm ly nước Vũ đưa rồi đưa lên miệng uống ừng ực. Vũ dường như sợ Nhân bị mắc nghẹn... nước nên vội vàng chụp lấy cái ly Nhân đang cầm, nói:

- Mày uống nước y như người từ sa mạc về vậy? - Rồi Vũ dịu giọng - Mày ăn cơm chưa mà qua đây nhanh vậy?

Nhân nhìn Vũ rồi nhẹ lắc đầu, trả lời bằng giọng nhẹ hều:

- Chưa.

- Thôi, tao với mày vô ăn cơm rồi tính chuyện của con Ái. Tao thấy con Ái này cũng quá đáng thiệt, nó đành lòng để cho mày như vậy đó hả? - Vũ nói bằng giọng thương cảm làm Nhân càng tủi lòng.

- Tánh nó vậy đó mày ơi... Nó thấy tao hiền nên ăn hiếp vậy đó... Nó được ba tao cưng nhất nhà nên nó muốn gì là được đó. Nó sung sướng lắm mày ơi...

- Mày cũng sướng... Má mày cũng thương mày nhất mà! - Vũ an ủi.

- Nhưng mà má tao không giống như ba tao.

Nhân thở dài cầm chén cơm Vũ đưa rồi lại đặt xuống bàn:

- Làm sao kiếm lại được bài kiểm tra đây mậy?

Vũ đưa cho Nhân đôi đũa, cầm chén cơm của mình lên và cất giọng:

- Tao suy nghĩ rồi. Bây giờ muốn kiếm lại bài kiểm tra đó cũng không kiếm lại được. Cái hẻm đó người ta quét mỗi ngày, mà nếu không quét thì hôm kia trời mưa làm sao bài kiểm tra còn nguyên vẹn được. Mày thấy tao nói có đúng không?

Nhân bỏ luôn đôi đũa xuống, khẽ gật đầu mà khuôn mặt như biến dạng. Nhân hỏi Vũ bằng một khuôn mặt thần thờ:

- Vậy là tại mình để con Ái méc cái chuyện mình bị điểm kém hả mậy?

Vũ trấn an bằng một vẻ mặt tự tin:

- Nếu vậy thì tao với mày đâu cần ngồi đây nghĩ cách cho mệt. Ăn cơm xong, tao với mày bàn cách. Tao đói quá... - Vũ cầm chén cơm lên và giục Nhân ăn. Nét mặt Nhân vẫn còn lo lắng song có lẽ nhìn thấy thái độ tự tin của Vũ nên nó đã bớt lo phần nào. Nhân cũng cầm chén cơm lên và nhận ra tay mình run bần vì quá đói. Nhân vừa ăn vừa hỏi Vũ:

- Anh Hai mày đâu rồi? Chị Ba mày nữa? Sao nhà chỉ có một mình mày vậy?

- Anh chị tao bây giờ đi làm thêm ngoài giờ học nên buổi trưa không có ăn cơm ở nhà. Bây giờ buổi trưa chỉ có một mình tao ở nhà thôi.

Nhân ngạc nhiên nhìn mâm cơm:

- Vậy cơm này là mày nấu đó hả?

- Đâu có, buổi sáng, trước khi đi làm, má tao nấu sẵn mọi thứ để buổi trưa ăn. Thỉnh thoảng, anh chị tao cũng hay về đột xuất nên phải nấu cơm chín. Nhà tao ăn cơm chung buổi tối không hà...

Vũ trả lời nhưng Nhân không thèm để ý đến vắn đề chung riêng nữa mà ánh mắt nó hấp hấy nhìn quanh căn nhà của Vũ. Khuôn mặt sáng rõ, nó nói :

- Từ đây đến chiều chỉ có một mình mày ở nhà thôi hả?

- Ừ.

- Mai mốt cũng vậy hả?

- Ừ.

Rồi như đọc được ý nghĩ trong đầu Nhân, mắt Vũ cũng sáng rõ:

- Ha ha... Mày mới nói tao mới nghĩ ra. Bây giờ tụi mình thoải mái muốn làm gì thì làm... Phải công nhận mày thông minh thiệt. Ê, tao với mày vô chơi trò chơi điện tử trong máy vi tính của anh Hai. Trời ơi, mấy bữa nay tao muốn chơi điện tử lắm nhưng không hiểu sao...

Vũ nói cười một hơi và vỗ vào vai Nhân bôm bốp. Nhân cũng khoái chí buông chén cơm và cùng Vũ chạy đến bên máy vi tính. Hai đứa bật máy tính lên và hút hồn vào những trò chơi phong phú. Khi đã chơi thoả thuê những trò chơi siêu nhân, hái nấm, cứu công chúa... Vũ nằm dài trên chiếc ghế dựa trong khi Nhân chơi những trò trí tuệ như “ô chữ”. Buồn tay không có chuyện gì làm, Vũ với tay lấy cái đĩa mềm của anh Hai đặt trên bàn và mân mê trong tay. Nhân vẫn mải miết với những ký tự, Vũ ngó qua ngó lại mấy lượt mà thấy Nhân vẫn không để ý gì đến mình, nó quay sang nhìn những con cá vàng đang nhón nhờ bơi lội trong hồ cá. Vũ uốn ngực ngồi dậy lấy tay khều khều cái bóng đèn xanh đặt trên thành hồ, chép miệng:

- Mấy con cá vàng này chẳng bao giờ cắn nhau như mấy con cá khác hết. Nhìn chán chết!...

Do nhìn cá vàng “chán chết” nên Vũ chuyển hướng nhìn sang con cá “Osin” đang cần mẫn làm sạch hồ cá kiếng. Con cá cứ cạ cạ cái miệng vào thành hồ một cách chậm chạp nhưng cả thân hình nó lại gọi lên một cái gì đó chẳng hiền lành chút nào. Vũ thầm nhủ: “Sao nó không cắn lộn với mấy con cá vàng nhỉ?”. Vũ nhìn ngay lên phía trên của hồ cá: một con thần lằn[2] đang bám vào tường. Một ý nghĩ lướt qua trong đầu và Vũ đưa tay lên gạt con thần lằn vào hồ cá. Con thần lằn hoảng sợ bám vào tay Vũ, Vũ vẩy mạnh, con thần lằn rớt xuống nền nhà, còn cái đĩa mềm thì rớt vào... hồ cá. Nhìn cái đĩa mềm từ từ chìm xuống đáy hồ, Vũ há hốc, kêu lên thảng thốt:

- Chết tao rồi Nhân ơi...

Nhân mãi mê với trò chơi điện tử nên hồ hững hờ lại:

- Cái gì mà chết?

Quay đầu lại, thấy khuôn mặt hoảng hốt của Vũ và cái miệng lắp bắp nói không ra tiếng, Nhân vội bật dậy khỏi ghế, hỏi gấp gáp:

- Chuyện gì vậy? Có chuyện gì vậy Vũ?

Vũ thiếu nảo lắc đầu không trả lời và đưa tay chỉ vào hồ cá. Nhân vội vàng nhìn theo hướng tay chỉ, cũng la lên:

- Trời ơi, cái đĩa, cái đĩa... Tiêu rồi...

Nhân thọt tay vô hồ cá và vớt cái đĩa mềm ra dưới ánh mắt thần thờ của Vũ. Cái đĩa mềm trong tay Nhân chảy nước ròng ròng làm lòng Vũ thêm tan nát. Nó lăm bắm như người mất hồn:

- Anh Hai tao mà biết thì tao chỉ có nước chết.

Nhân cầm cái khăn để cạnh hồ cá và lau lấy lau để cái đĩa mềm. Lau xong, nó chìa ra trước mặt Vũ:

- Khô rồi nè mày. Mày để lại chỗ cũ, chắc anh Hai mày không biết đâu.

Một giọt nước từ trong cái đĩa mềm nhểu ra ngay vào cánh tay của Vũ. Nhân vội lấy cái khăn mình đang cầm trên tay và lau khô giọt nước ấy. Nó cầm cái đĩa đưa lên ngắm nghía, chép miệng:

- Chắc tụi mình phải đem ra nắng phơi cho nó khô quá.

Vũ đổ quạu:

- Mày làm như cái đĩa này giống như cái đĩa ăn cơm của tụi mình vậy. Mày lau khô hay phơi nắng nó thì nó cũng không có trở lại như cũ đâu. Hôm bữa, tao mới làm để mấy giọt nước lên cái đĩa mềm của ảnh là ảnh đã la trời la đất rồi hướng chi là bây giờ nó ướt nhẹp như vậy. Tao tiêu rồi Nhân ơi...

Nhân cất giọng an ủi như người lớn:

- Chuyện đâu còn có đó. Chắc không sao đâu. Biết đâu cái này anh Hai mày không xài đến nữa thì sao. Nếu quan trọng thì ảnh đâu có để ở ngoài mà phải để trong tủ chớ...

Lý lẽ của Nhân làm Vũ tươi tỉnh lên được phần nào, nó liếm môi:

- Thiệt vậy không vậy?

Nhân gật đầu chắc nịch:

- Mày nghĩ coi, đồ quan trọng ai lại để ở những nơi dễ nhìn thấy, đúng không? Chắc cái đĩa này ảnh không xài nữa, bỏ ra ngoài nhưng chưa kịp quăng vô thùng rác đó.

- Mày có chắc không đó? - Vũ nghi ngờ hỏi lại và trong bụng hi vọng một sự bảo đảm từ miệng Nhân nhưng không ngờ Nhân lắc đầu trả lời.

- Không. Tao có phải là anh trai mày đâu mà biết chắc cái đĩa này sẽ quăng vô thùng rác. Tao chỉ giả dụ như vậy thôi.

Vũ thiếu não nhìn cái đĩa mềm như là nhìn một tai họa từ trên trời mới rơi xuống trước mặt nó. Cảm thông cho hoàn cảnh của Vũ, Nhân bày kế:

- Thôi, như vậy đi. Tối nay mày đừng nói chuyện gì với anh Hai mày hết. Bây giờ tao phụ mày dọn dẹp phòng cho ảnh thật sạch sẽ. Ảnh có đôi giày nào dơ cần giặt không vậy?

- Bây giờ mày kiểm tra giày dơ của ảnh thì có giúp ích được gì đâu? Tao với mày dọn dẹp phòng ảnh để "phi tang hiện trường" hả? - Vũ ngạc nhiên hỏi.

- Mày khờ quá, Nhân chắc lười. Bây giờ tụi mình dọn dẹp sạch phòng cho ảnh với chà hết mớ giày dơ thì khi về tới nhà ảnh sẽ vô cùng dễ chịu. Khi người ta dễ chịu rồi thì dù mình có phạm lỗi gì to tát, nghiêm trọng đến cỡ nào người ta cũng bỏ qua được hết. Mày thấy tao nói có đúng không?

Vũ sáng rỡ mắt vỗ đùi đen đét:

- Trời ơi, đúng là mày thông minh thiệt. Anh Hai tao đúng là người như mày vừa nói đó. Khi ảnh vui rồi thì xin ảnh cái gì ảnh cũng cho hết. Há há... Mày đúng là quân sư Gia Cát Lượng đó Nhân ơi...

Nghe khen, Nhân hỉnh cả mũi nhưng nó cũng cố kềm nén không để lộ ra mặt. Mũi Nhân phập phồng, nó hơi đỏ mặt, hỏi lại Vũ:

- Tao thông minh lắm hả? Tao mới nghe người khác khen tao thông minh lần đầu đó...

Vũ đang mừng rỡ vì thoát nạn nên gật đầu lia lịa. Bây giờ nếu Nhân muốn Vũ công nhận

mình là bác học tài ba hay vĩ nhân của nhân loại, chắc Vũ cũng không tiếc lời. Hai đứa vừa ca hát vừa chà giày và quét dọn phòng bằng một thái độ vô cùng tích cực. Khi giúp Vũ tạo không khí để anh Thiên muốn giận cũng không thể nào giận được, Nhân được Vũ pha cho một ly nước chanh mát lạnh trước khi xiết chặt tay cảm kích:

- Mày về hén... Mai lên lớp tao kể cho mày nghe kết quả mỹ mãn do mày bày kể cho tao.

Trước khi Nhân ra về, Vũ còn tung hô thêm một vài câu khen ngợi tài trí của Nhân làm chàng ta cứ lâng lâng như đang bước trên mây. Bước chân sáo về đến nhà, Nhân bỗng ngẩn người vì vừa mới có một cách tuyệt vời khiến Ái sẽ không méc ba má cái vụ điểm kém. Lơ ton bước vào phòng, nó gặp ngay câu hỏi của Ái:

- Bài kiểm tra đâu Nhân?

Nhân thì tháo ra vẻ bí mật:

- Ngày mai khi ra về anh có chuyện này muốn nói với em - Giọng Nhân ngọt ngào - mai anh em mình nói chuyện tiếp, hén...

Ái nhìn Nhân bằng ánh mắt nghi ngờ nhưng thấy vẻ mặt quan trọng và tự tin của Nhân, Ái không nói gì, cúi xuống tiếp tục làm bài tập còn đang dở. Nhân ngả người ra ghế một cách thoải mái, nhủ thầm: “Đúng là con gái thì dễ... bị gạt thiệt”.

Sáng hôm sau, khi bước vào lớp, Nhân vội đi đến chỗ Vũ hỏi bằng giọng gấp gáp:

- Anh Hai của mày có nói gì không? Ảnh đâu có giận, đúng không?

Vũ tiu nghỉu:

- Uống công tui mình rồi mày ơi. Hôm qua ảnh vừa về tới nhà là lăn đùng ra... ngủ. Sáng nay, khi tao thức dậy đi học, ảnh còn chưa thức dậy thì làm sao thấy công sức lao động của tui mình?

- Thì khi ảnh thức dậy thì ảnh cũng thấy chớ gì. Có gì đâu mà mày lo.

- Ảnh thấy mà không có mặt tao ở đó cũng như không. Làm sao ảnh biết là tao dọn dẹp phòng cho ảnh được. Từ nhỏ tới giờ, chỉ có má với chị Ba tao dọn dẹp phòng cho ảnh thôi.

- Thì khi mày gặp ảnh thì mày nói là hôm qua chính mày dọn phòng cho ảnh là được rồi.

Vũ tròn mắt kinh ngạc nhìn Nhân:

- Mày điên quá... Tự nhiên hôm qua mày là Khổng Minh, hôm nay lại thành... thằng Bờm vậy hả? Tao chỉ muốn khi ảnh vừa về là nói để ảnh vui rồi bỏ qua mọi chuyện, chớ bây giờ, khi tao đang đi học mà ảnh đã vui khi thấy phòng sạch sẽ thì có ích gì đâu...

- Là sao? Mày nói gì tao không hiểu? - Nhân hỏi.

- Khi ảnh qua cơn vui rồi mày mới nói, ảnh sẽ nghi ngờ không biết mình có âm mưu gì. Ảnh hỏi lý do tại sao mày lại làm việc đó, lúc đó, chẳng lẽ mày lại khai báo là mày làm hư cái đĩa mềm của ảnh?

Vũ giải thích, Nhân gật gù như đã hiểu ra vấn đề nhưng thực ra trong bụng nó thầm nhủ biết trước hay biết sau gì thì có gì quan trọng đâu, quan trọng là anh nó phải công nhận công sức dọn phòng của Vũ mà tha thứ mọi chuyện chớ. Song vì không muốn bị giáng chức thảm hại từ Khổng Minh xuống làm thằng Bờm nên Nhân im lặng. Vũ thấy Nhân im lặng thì càng rầu rĩ hơn, nó chép miệng:

- Để tao chuẩn bị tinh thần đón nhận hậu quả, tránh né cũng đâu có được...

Nhân vỗ vai Vũ như san sẻ:

- Ra chơi, tao với mày xuống căn tin ăn một chiều. Tao đãi mày, chịu không?

- Tiền đâu mà mày có? Bộ hồi sáng mày không ăn sáng hả? - Vũ ngạc nhiên hỏi.

- Đâu có, tao ăn sáng rồi nhưng mà tao còn tiền đủ để hai tụi mình ăn no nê luôn...

Vũ quay sang nhìn Nhân, nói:

- Mày đúng là bạn tốt thiệt. Thấy tao buồn là đãi tao ăn cho hết buồn.

Nhân toe toét:

- Dĩ nhiên rồi. Có ai hiểu mày hơn tao đâu...

Có lẽ vì quá hiểu nhau nên khi xuống căn tin, hai đứa cứ gọi những món mà mình thích ăn một cách thoải thuê. Ăn xong, Vũ lấy tay chùi miệng, nói:

- Đúng là khi no thì người ta thấy dễ chịu thiệt, Nhân hén...

Khi Nhân vừa đi ra tới cổng trường thì con Ái đã đứng sẵn ở đó. Thấy mặt Nhân, con Ái nhăn nhó:

- Làm gì mà giờ này Nhân mới ra. Có chuyện gì mà phải đợi ở cổng trường như vậy, nắng muốn bốc hỏa luôn. Có chuyện gì về nhà nói không được hả?

Nhân cầm quyển tập quạt lấy quạt để như cổ xua đi hết cái nóng xung quanh Ái. Nó còn lấy tay sửa sửa lại cái nón trên đầu em gái mình, cất giọng quan tâm:

- Em nóng lắm hả? Để anh quạt cho đỡ nóng!

Nhân mạnh tay quạt lia lịa cho Ái:

- Em mát không? Thôi, hai anh em mình đi nhen...

- Đi đâu? - Con Ái vẫn sẵn giọng.

- Đi ăn với anh. Em thích ăn thịt bò lắm mà. Bữa nay anh dẫn em đi ăn bò bít tết.

Ái nhướn mắt hỏi:

- Tan học không về nhà ăn cơm, tự nhiên dẫn đi ăn bò bít tết chi vậy? Làm gì mà tốt bụng dữ vậy?

- Thì anh dẫn em đi ăn là chuyện bình thường thôi mà... - Nhân cười cười - Đi, hén...

Ái nhìn Nhân bằng ánh mắt nghi ngờ:

- Có bao giờ Nhân tự nhiên làm không cho ai chuyện gì đâu. Có chuyện gì mà sao...

Nhân nói ngay:

- Anh không có nhờ em chuyện gì đâu mà. Đứng đây nóng quá, mình đi nhanh lên nhen. Đi...

Ái bước theo Nhân, miệng lẩm bẩm:

- Không biết có âm mưu gì đây...

Nhân quậy quậy ly sữa tươi rồi đặt trước mặt Ái khi hai phần bít tết ăn xong đã được dọn đi. Nhân cười nói:

- Quán này bán ngon nhất đó. Em ăn có thấy ngon không?

- Ngon.

- Em uống sữa đi cho đỡ khát.

- Ừ.

- Em có muốn ăn thêm một phần nữa không?

- Không.

- Vậy em có thấy sữa này uống ngon không?

- Cũng tạm.

- Vậy em...

Nhân ngắc ngứ trong miệng không biết phải hỏi câu gì tiếp theo. Ái vẫn tỉnh queo ngồi uống sữa mà không quan tâm gì lắm đến thái độ của Nhân làm Nhân càng khó mở lời. Nhân gãi gãi đầu rồi nói tiếp:

- Ái ơi Ái...

- Há?

- Cái hôm bữa... Cái bài...

- Sao? - Ái hờ hững hỏi.

- À không... - Tự nhiên Nhân ấp úng - Ý anh nói là cái bài... kiểm...

- Tìm ra chưa? - Ái chặn ngang.

- Anh đâu có lấy? - Nhân vọt miệng nói ngay - Thiệt đó!

- Vậy thì tính tiền đi rồi về.

- Vậy em có méc...

- Cô ơi, tính tiền cho tụi con! - Ái quay sang Nhân - Trả tiền đi rồi về kìa. Trễ quá rồi.

Nhân nhăn nhó vì thấy việc chưa thành nhưng cũng phải miễn cưỡng đưa tay vào túi quần vì Nhân biết đây chính là thời điểm để Ái quyết định móc hay không móc. Đưa tay vào túi quần, đột nhiên mặt Nhân biến sắc. Nó nhìn sang người chủ quán, miệng há ra, mắt mở to rồi chộp lia lịa. Ái khều Nhân:

- Trả tiền đi chớ. Người ta đứng nãy giờ rồi kìa.

Trong đầu Nhân đột nhiên như có một điều gì đó đổ sụp xuống. Nhân nhớ giờ ra chơi đã cùng Vũ xua tan nỗi buồn bằng một bữa tiệc thịnh soạn ra sao. Dĩ nhiên, bữa tiệc đó hoàn toàn không miễn phí mà đã được trả bằng chính số tiền đáng ra để dành trả cho bữa ăn hôm nay. Nhân rút tay ra khỏi túi, với người đến phía trước, kề miệng vào tai Ái nói nhỏ:

- Em có đem theo tiền không vậy?

- Cái gì? - Ái kêu lên - Nhân không có tiền sao còn rủ đi ăn?

Nhân giật thót người nhìn chủ quán như một kẻ trộm đang nhìn người bắt gặp quả tang rồi vội cụp mắt xuống. Người chủ quán dường như không quan tâm lắm đến tình thế nan giải của Nhân, vẫn cứ đứng đó, không nói không rằng. Nhân ước chi người chủ quán nói một câu gì đó để Nhân có thể trình bày “hoàn cảnh” của mình, mong nhận được sự thông cảm. Nhân len lén đưa mắt lên nhìn Ái, cất giọng:

- Em có đem theo tiền không? Trả giùm anh rồi về nhà anh đưa lại.

- Không. Hồi nãy Nhân nói Nhân bao hết. Ai mà biết để đem theo tiền chớ?

- Vậy tính sao bây giờ?

- Ai biết!

Nhân ngược lên nhìn chủ quán cất giọng với một ánh mắt tha thiết:

- Cô ơi...

- Miễn thiếu! - Người chủ quán cất giọng gọn đanh khiến trong bụng Nhân cảm thấy tê tái thêm. Nhân quay sang Ái thì thào:

- Em có cách nào giúp anh không? Anh không có tiền để trả bữa hôm nay...

- Đã không có tiền còn rủ người ta đi ăn. Ráng chịu. Không biết đâu...

- Em cũng có ăn nữa chứ đâu phải một mình anh ăn không đâu? - Nhân cất giọng rên rỉ.

- Ai biểu rử? - Ái nhưóng mắt.

- Tính sao bây giờ?

- Ai biết!

- Hay em về nhà xin tiền ba má. Anh ngồi đây đợi nghen! - Nhân rụt rè đề nghị. Ái tròn tròn mắt:

- Thôi đi. Cái chuyện này là lỗi của Nhân mà bắt người ta phải gánh chịu. Miễn. Nhân tính sao thì tính...

Nhân thở ra một cách nặng nhọc rồi quay sang chủ quán:

- Cô ơi, cháu về nhà xin tiền để em cháu ngồi lại đây nghen cô! - Nhân quay sang Ái - Em chịu khó ngồi đây một lát nghen, để anh về nhà xin tiền rồi quay lại liền.

- Gì kì vậy? - Ái kêu lên.

- Thì phải có một người ở lại để người kia về nhà xin tiền chứ. Em muốn ngồi đây hay về nhà xin tiền?

- Không muốn cái nào hết. Mà thôi, ngồi đây... cũng được. Nhân về nhà xin tiền nhanh đi!

- Cô ơi, bây giờ con về nhà xin tiền rồi quay lại đây trả cho cô. Cô để em gái con ngồi đây nghen cô.

- Ừ, quay lại trễ thì tôi bắt rửa chén đĩa đó. Về lấy tiền nhanh đi! - Chủ quán nửa đùa nửa thật.

Ái liếc ngang:

- Đi cho nhanh đó...

Nhân gật đầu và bước nhanh ra khỏi quán, trong bụng như có hàng trăm con kiến đang bò lung tung. Đúng là thằng Vũ nó hại mình thiệt. Buồn gì mà ăn thấy ớn luôn. Ăn đến nỗi mình không còn một đồng trong túi...

Năm

Ái su mặt bước vào nhà. Nhân với khuôn mặt khổ sở đi theo sau. Chị Phương đứng chờ ngay phòng khách, cất giọng:

- Hai đùa hay quá hén. Tan học không về nhà ăn cơm mà đi ăn hàng ăn quán đến nỗi phải *ngồi đồng* rồi chạy về nhà lấy tiền ra trả. Hay quá hén...

Ái im lặng không nói gì mà liếc nhìn qua Nhân, Nhân len lén ngược nhìn chị Phương rồi cụp mắt xuống, khuôn mặt tỏ vẻ đã biết lỗi và cầu mong sự thứ tha. Chị Phương nghiêm giọng:

- Đứa nào bày ra cái trò này?

- Nhân rủ em đó chị Hai! - Ái trả lời ngay.

Chị Phương lườm Nhân:

- Tan học sao không về nhà ăn cơm mà lại đi ăn tiệm? Chê cơm nhà hả? Em trả lời đi, tại sao lại dẫn bé Ái đi ăn vậy hả?

- Tại nó là... em gái em! - Nhân bật ra câu trả lời một cách tự nhiên - Quán này ngon, mà Ái nó thích ăn thịt bò nên em dẫn tới ăn cho biết...

- Dẫn em gái đi ăn mà lại bắt phải ngồi đồng, em làm như vậy coi có được không hả? - Chị Phương lại hỏi - Hay là em thích ăn nên làm như vậy hả?

- Đâu có đâu chị Hai. Em cứ nghĩ là mình có tiền thiệt mà... Tại thằng Vũ...

- Sao chuyện gì cũng có Vũ ở trong đó hết vậy?

Nhân ấp úng:

- Lúc ra chơi, thằng Vũ nó buồn quá nên em dẫn nó xuống căn tin, bởi vậy mới hết tiền đó chị Hai.

- Mới bây lớn, có chuyện gì mà buồn? - Chị Phương quay sang Ái - Em vô nhà trong tắm rửa rồi ngủ trưa đi. Chị ở đây hỏi tội anh Ba một chút.

Ái xách cặp bước ra sau nhà. Nhân lại ngược mắt lên nhìn chị Phương chờ đợi và cố tình lấy tay quạt quạt như chứng tỏ mình cũng cần tắm rửa và ngủ trưa như Ái. Chị Phương nạt ngang:

- Đã có lỗi mà còn muốn sung sướng nữa hả? Em ở đây nghe chị hỏi.

- Dạ.

- Em có biết đi học mà cứ la cà không chịu về nhà liền thì chị lo lắm, có biết không?

- Dạ, em biết.

- Biết sao còn phạm?

- Dạ, em... em...

- Lỗi như vậy chịu đòn mấy roi?

Mặt Nhân tái mét:

- Chị Hai ơi chị Hai... Chị Hai tha cho em...

- Trả lời đi. Mấy roi? Nói.

- Dạ, 3 roi.

- Cũng biết lỗi hén. Biết lỗi thì làm sao?

- Em xin lỗi chị Hai lần sau em không phạm lỗi nữa... - Nhân líu ríu.

- Nếu tái phạm nữa thì sao?

- Dạ, thì bị ăn đòn gấp đôi.

- Được rồi. Lần này chị cho thiếu, vô trong tắm rửa đi. Nhớ tội của mình đó! - Chị Phương dịu giọng.

Như chỉ đợi có vậy, Nhân xách cặp và chạy tọt vào trong. Vừa tới phòng tắm, Nhân cởi phăng áo và kê đầu vào vòi sen mát rượi. Khi cái nóng của buổi trưa và cái sợ bị đòn qua đi chỉ còn lại cảm giác dễ chịu, Nhân nhắm tít trong đầu mình mắc nợ bao nhiêu roi. Tự nhiên,

Nhân rùng mình khi thấy “số nợ” của mình đã ngọt nhét 20 roi. Ôi, làm sao đây, phải làm sao để “số nợ” đừng tăng lên một chút nào hết. Chị Phương được Nhân “phong” cho là chức “sát thủ” trong nhà bởi chị được toàn quyền quản lý hai anh em Nhân, dù chị chỉ lớn hơn có 4 tuổi. Nhân còn nhớ như in những ngày hai anh em Nhân còn nhỏ chạy lon ton theo chân ba má thì chị đã được giao toàn quyền sinh sát: không chịu ngủ trưa: phạt, lén ba mẹ tắm mưa: phạt, điểm kém: phạt, để quần áo lấm lem: phạt... Nhân nhớ có lần Nhân theo tụi bạn đi đá banh quá giờ cơm mời chị mò về, bụng đói meo, mắt hoa lên. Chị Phương không nói không rằng khi thấy Nhân quần áo bê bết đất cát, mặt mũi đầm đìa mồ hôi. Thoát nạn “diệt thân”, Nhân rón rén vào bếp và giở lồng bàn: trống trơn. Thức ăn không có một chút nào hết. Như có muôn ngàn ông sao cứ đập vào mặt, Nhân cố lê tấm thân đến nồi cơm điện và giở nắp: không những không có cơm mà không có cả cái nồi. Nhân cố nhìn quanh trong bếp xem có cái gì khả dĩ để có thể cho vào bụng và bủn rủn cả người khi thấy không còn gì ngoài mắm muối, gia vị... Không mì gói, không đồ hộp. Mở tủ lạnh thì ngay cả một hộp sữa cũng chẳng thấy tăm hơi, chỉ le ngoe vài trái... ớt đỏ rực. Lên hỏi thức ăn chị để đâu thì khác nào tự khơi mào cho một trận sấm sét. Nhân thiếu não bước vào phòng và nằm co ro một góc giường. Một lát sau thì mùi thức ăn xông lên ngào ngạt. Nghe mùi thức ăn mà Nhân cứ ngỡ là mình bị ảo ảnh. Đến khi mẹ bưng mâm thức ăn vào phòng và nâng đầu Nhân dậy, mắng yêu:

- Con đi chơi về trễ nên chị Hai giận, cất hết thức ăn cho con chưa cái tặc đi chơi mà không xin phép. Chị con đi ra ngoài rồi, con ngồi dậy ăn đi...

Lần đó dù sao cũng chưa chứng tỏ uy lực của chị Hai bằng cái lần Nhân đánh lộn với thằng Nam hàng xóm. Phải công nhận là thằng Nam chẳng phải là người quân tử. Nam u đầu thì Nhân cũng bị chảy máu mũi chớ có phải lành lặn gì đâu. Nhân đã dưng cảm không nói với ai chuyện này, vậy mà nó lại về méc với ba mẹ chuyện hai đứa đánh nhau. Ba mẹ Nam qua nhà mắng vốn. Thế là chị Phương lôi Nhân ra và dùng chổi lông gà đánh vào mông sau khi cẩn thận kêu Nhân nằm xuống giường cho khỏi trúng vào những chỗ ghê. Nhân kêu khóc vang trời, vậy mà chị cũng không mủi lòng. Đánh xong, chị đốt một cây nhang cắm ngay góc phòng và ra lệnh:

- Quỳ quay mặt vô tường chừng nào tàn cây nhang này mới được đứng lên.

Ba thấy đứa con trai duy nhất vừa bị đòn vừa bị phạt quỳ thì mủi lòng nói giúp một câu:

- Thôi, em nó biết lỗi rồi con. Con cho em nó đứng lên nghe con!

Rồi ba quay sang Nhân:

- Chị tha rồi, con đứng dậy xin lỗi chị rồi vô trong rửa mặt...

Nhân quệt mũi dờm đứng dậy thì chị Phương nạt:

- Quỳ xuống!

Rồi chị Phương quay sang ba:

- Ba cứ chiều nó riết thì làm sao con dạy nó chịu nghe được. Ba cho nó đứng lên bây giờ rồi mai mốt nó làm chuyện động trời hơn thì sao? Chiều nó riết rồi nó hư ai mà dạy nổi.

Ba bối rối vì không có sự lựa chọn nào làm vừa ý cả hai đứa con. Thế là khi chị Phương vừa bước ra khỏi phòng với một thái độ không chịu khoan nhượng, ba vội vàng xách cây quạt đặt trước cây nhang với hi vọng sẽ rút ngắn thời gian “thi hành hình phạt” cho đứa con trai yếu quý. Chị Phương tuy nghiêm khắc như vậy nhưng được một cái là chị Phương cho nợ đòn: sẽ trừ dần nếu như có điểm tốt hay làm một điều gì được ba má khen. Điều đó cũng an ủi cho hai anh em Nhân phần nào khi ba má luôn cố tìm cách “gỡ tội” cho hai đứa con út.

Nhưng, lần này thì Nhân biết chắc mình không thể nào cậy nhờ vào ba má khi “kế hoạch” của mình cần được giữ bí mật. Chắc, chuyện con Ái chưa giải quyết xong lại nợ thêm đòn của chị Hai. Không hiểu tại sao mấy hôm nay Nhân xui xẻo vậy không biết. Tắm táp xong xuôi, Nhân bước vô phòng ngủ một giấc cho tỉnh táo. Đang thi u thi u ru giấc thì chuông điện thoại réo vang. Dù tiếng chuông vang lên ầm ĩ nhưng Nhân vẫn cố nhắm mắt và tự hỏi tại sao Ái không chạy ra nghe nhanh nhanh một chút. Tiếng chuông im bặt, Nhân sáng khoái nhắm tịt mắt và bắt đầu ngủ. Ái từ ngoài réo lên:

- Nhân, có điện thoại kìa...

- Nói anh ngủ rồi! - Nhân nói vọng ra.

- Không biết đâu. Để máy đó, Nhân muốn nói gì thì nói.

Tiếng bước chân Ái bỏ đi để mặc cái điện thoại nằm chỏng chơ không ai trả lời. Nhân lê người đến điện thoại, mắt nhắm mắt mở. Giọng thằng Vũ bên đầu dây nói gấp gáp như gió sa mạc:

- Trời ơi, mày hả Nhân? Sao nghe điện thoại lâu quá vậy? Tao có cách này giải quyết êm xuôi chuyện của con Ái rồi...

- Sao? Sao?

- Tao có ba cái vé cải lương. Má tao bận chuyện không đi coi nên cho tao.

- Vậy thì sao? - Giọng Nhân hờ hững khi thấy ba cái vé đó chẳng ăn nhập gì đến vấn đề bài kiểm tra bị mất của Ái - Mày định cho tao ba cái vé đó để mời má tao đi coi cải lương hả? Vấn đề là ở con Ái mày ơi! Mà nếu muốn mời má tao đi coi cũng không được đâu, mấy hôm nay má tao đâu có rảnh...

- Mày ngu quá. Mày mời con Ái đi coi. Con Ái nó thích cải lương lắm chớ bộ.

- A, đúng rồi! - Nhân kêu lên mừng rỡ - Sao này giờ tao không nghĩ ra vậy ta. Ha ha, vậy tao cho nó ba cái vé rồi nói nó bỏ qua cái chuyện bài kiểm tra đó. Lần này rút kinh nghiệm là phải

giao kèo rõ ràng trước khi cho: nó lấy ba cái vé đó thì không được méc. Há há há...

Nhân đắc ý cười lớn, Vũ chặn ngang:

- Mày điên quá. Mày mà ra điều kiện vậy rủi nó không chịu nhận lời thì sao? Không ai như mày hết, chuyện gì cũng quá trắng trợn ai mà chịu mày ời...

- Vậy chứ phải làm sao? - Nhân chưng hửng.

- Bữa đó tao với mày đi chung với nó - Giọng thẳng Vũ thì thào nên Nhân phải áp sát tai của mình vào ống nghe - Bữa đó mình phải đối xử với nó thiệt là tốt. Ê, chị mày có đánh mày cái vụ hồi này không?

- Không nhưng tao bị nợ đòn đó mày ời! - Nhân nói như rên - Mà tao thấy con Ái nó cũng giận cái chuyện ăn thiếu đó lắm...

- Rủ nó đi coi là nó hết giận hà. Tao nghe má tao nói tuồng cái lương này hay lắm. Ai cũng phải thích hết... Vậy ghen.

Vũ nói xong và đặt ống nghe xuống. Nhân tần ngần ngồi đó, tay vẫn giữ cái điện thoại trong tay và khẽ thở dài nhủ thầm: “Không biết làm sao rủ con Ái đi coi cái lương với mình bây giờ...”.

Vũ tay xách tay ôm đi phía sau Ái. Mấy bịch nước trong tay Vũ nhều rùng rùng còn mấy bịch bắp nổ cũng chẳng khá gì hơn khi nằm trong bịch trái cây ướp lạnh. Nhân đi phía trước len vào những chỗ trống người, tay cầm cây quạt để mở đường. Khi ba đứa đã yên vị trên ghế thì màn nhung cũng vừa mở. Vũ quay sang Nhân thì thào:

- Mày phải chọn khi nào con Ái nó thấy thích tuồng này thì mày hãy mở lời ghen. Như vậy tao bảo đảm với mày là nó sẽ đồng ý hết những gì mà mình yêu cầu.

Nhân gật đầu đắc chí và thay vì quay lên sân khấu coi cái lương thì nó quay sang “do thám” mức độ vui buồn trên khuôn mặt Ái. Con Ái có khi nhíu mày, có khi nhăn mặt theo từng lớp diễn của diễn viên làm tim Nhân cũng phập phồng theo khi chẳng thấy con Ái nở một nụ cười nào làm vốn hết. Nhân quay sang Vũ định chia sẻ sự thất vọng của mình thì thấy Vũ cũng nhíu mày nhìn lên sân khấu một cách chăm chú. Ngạc nhiên, Nhân nhìn lên và kêu lên:

- Con dao, trời ời, ông đó đang cầm con dao...

Người đàn ông trên sân khấu vừa len lén đi phía sau lưng của một cô gái đang nằm ngủ gục trên bàn và cầm con dao sáng loé trong tay. Đoạn, ông ta lại len lén tiến đến bên cô gái. Tự nhiên, tay Nhân bị đau buốt khi con Ái bầu chặt tay của nó vào. Nhân quay sang Ái, nói:

- Em yên tâm đi. Ông không làm gì cái cô đó đâu...

- Nhưng ông cầm dao! - Ái vẫn mở to mắt hướng về sân khấu.

- Ôi, ông cầm dao lên rồi lên đến lấy trái cam gọt cho mà coi, ông đang đóng vai điên mà...

Nhân cười hì hì khi thấy Ái đang rất nhập tâm khi xem cải lương. Từ trước đến giờ, mỗi khi mẹ bỏ cuộn băng cải lương vào là Nhân vội đi ngay vì sợ mẹ kêu ngồi bên cạnh coi chung cho vui. Nhưng Ái thì khác, nó lúc nào cũng ngồi xem một cách say mê, miệng còn lẩm nhẩm hát theo nên Ái thuộc rất nhiều tuồng tích cải lương và kể lại vanh vách tên những nghệ sĩ tài danh trong những tuồng nổi tiếng. Nhân quay sang hỏi Vũ:

- Sim là trái gì vậy?

- Sim là trái tim tím đỏ. Mấy trái đó hay bán ở cổng trường, ăn vô miệng giòn ngọt, chan chất đó. Mà không nhớ hả?

- Tao nhớ rồi. Cái trái bự hơn hột tiêu một chút đó hả? - Nhân hỏi lại cho chắc.

- Ừ.

- Vậy cái ông đó ông hát sai rồi. Phải là “xiêm” mới đúng.

- Gì mà “sim” với “xiêm”? - Vũ lơ đãng hỏi và mắt vẫn nhìn trên sân khấu.

- Thì ông vừa hát: *“Đói lòng ăn nửa quả sim. Uống lưng bát nước đi tìm người yêu”*. Trái sim có một chút xiu, ăn nửa trái làm sao... no? Tao nghĩ phải là nửa trái... dứa xiêm với lại uống luôn cái nước dứa thì mới đúng chứ!

Nhân lý luận, Vũ quay sang ngẫm nghĩ lại lời Nhân nói và gục gặc cái đầu:

- Mà nói cũng có lý, hén.

- Có lý gì mà có lý? - Ái chen ngang - Người ta hát đúng rồi. Đó là hai câu ca dao đó chứ không phải là do “tay ngang” sáng tác đâu!

Ái nói bằng giọng kể cả như tỏ vẻ “chê kiến thức nông cạn” của hai gã con trai ngồi cạnh mình. Nhân và Vũ nghe chê mà ngồi in thín thít vì hơn hai hết, Nhân và Vũ biết rõ “kiến thức văn học” của mình đạt đến mức độ nào. Vũ không nói gì mà lại tiếp tục nhìn lên sân khấu. Nhân nhìn sang Ái và mong chờ bắt gặp một tín hiệu chứng tỏ Ái đang vui vẻ, thoải mái nhưng chẳng thấy tăm hơi những cảm xúc đó đâu. Nhân ngó Ái một lần nữa rồi thất vọng quay sang Vũ thì thào:

- Coi như ba cái vé với lại những gì tội mình cố gắng này giờ là vô ích rồi mà ời...

Tự nhiên Vũ gất lên:

- Coi cái lương cũng hay chứ có gì đâu mà vô ích...

Sáu

Nhân ghét nhất là những con vật có nhiều lông như chó hay mèo. Vậy mà sau cái buổi đi coi cái lương về, không biết Ái lòi ở đâu về một con chó con lông xù để ngay phòng học. Nhìn cái cách con chó ngoáy tít cái đuôi khi vừa thấy Nhân làm Nhân càng thêm chúm mắt. Con chó vừa thấy Nhân bước vào phòng thì đã sủa lên inh ỏi như để lập công. Tiếng sủa của chú cún con nghe thật ngộ nghĩnh nhưng Nhân không thể lấy đó làm điều thú vị để xoa dịu nỗi bức tức của mình. Ái đưa tay vào ngay cổ con chó vuốt ve và cất tiếng dỗ dành:

- Út Tin thương của chị, ngoan lắm, đừng sủa nữa nghe...

Con cún càng sủa to hơn khi thấy Nhân lăm lăm bước vào và ngồi phịch xuống ngay cạnh chiếc bàn học. Nhân trừng mắt nhìn con chó rồi sảng giọng:

- Chó của ai mà đem vô phòng học vậy Ái?

- Chó của nhà nuôi. Bắt đầu từ hôm nay, nhà mình sẽ nuôi Út Tin! - Ái trả lời tỉnh queo bất chấp sự bức bối của Nhân.

- Út Tin là tên con chó này đó hả?

- Ừ.

- Nó sẽ ở nhà mình hả?

- Ừ.

- Ai nuôi? Ai tắm cho nó? Ai cho nó ăn? Nó ở phòng nào? - Nhân hỏi một hơi. Ái đứng đĩnh trả lời:

- Nhân cứ yên tâm là mình không phải chăm sóc nó là được rồi. Nhân còn chưa tắm cho mình đều đặn hướng chỉ là giao thêm nhiệm vụ tắm cho chó.

Nói xong Ái ẵm con chó ra khỏi phòng mà không thèm đoái hoài gì tới ánh mắt trợn trắng của Nhân. Nhân có cảm giác như có một gáo nước lạnh tạt thẳng vào mặt. Mà phải chi gáo nước này do vôi hoa sen trong phòng tắm tạt vào còn đỡ, đằng này... Nhân học tốc chạy vào nhà bếp và gọi lớn:

- Mẹ ơi...

Nhân chưa kịp mở miệng trình bày lý do của mình thì mẹ đã quay sang:

- Cứ để em nó nuôi. Nhà có thêm con chó thì vui thêm chứ sao? Em nó hứa là sẽ lo toàn bộ việc chăm sóc rồi. Rảnh rồi con phải phụ em một tay.

- Nhưng mà con... ghét chó lắm!

- Sao lại ghét chó? - Mẹ bật bếp lên và nhắc nồi nước đặt vào bếp đang cháy - Phải biết thương yêu thú vật chứ. Không được, bắt đầu từ đây con phải phụ em chăm sóc con chó con mới bắt về. Mẹ giao nhiệm vụ này cho hai đứa luôn đó. Hai đứa phải phân công công việc ra mà làm. Mẹ dặn con rồi đó, con không được đánh con chó đó nghen.

Nhân tiu nghỉu vì không thể thay đổi sự việc, tự nhiên còn mang thêm một “nhiệm vụ” chẳng hề mong đợi. Thiếu não bước ra khỏi bếp, đầu như muốn bung lên khi nghe tiếng con Út Tin sửa inh ỏi, Nhân lầm bầm:

- Trời đã sinh ra Nhân sao còn sinh ra... chó?

Đồng hồ báo thức chưa reng thì Nhân đã thấy một cái gì ươn ướt cứ đọng vào má. Nhân kéo mền lên trùm kín đầu thì nghe tiếng ư ử bên tai. Ngạc nhiên, Nhân hé mắt ra khỏi mền và muốn hét lên khi thấy con Út Tin ngoắc đuôi mừng rỡ. Thấy Nhân mở mắt, Út Tin vội liếm vào mặt Nhân, đuôi ngoáy tít như một cái chong chóng. Nhân đẩy cái mặt đáng ghét của Út Tin ra khỏi giường, con Út Tin không biết đó là một cử chỉ từ chối sự thân thiện của nó mà ngỡ là Nhân đang giỡn nên sửa lên mấy tiếng gâu gâu và nhảy cẫng lên, chồm nguyên cả thân người của nó vào lòng Nhân. Nhân đẩy ra mấy lượt mà con Út Tin vẫn cứ sà vào lòng một cách nhiệt tình. Ngán ngấm, Nhân bước khỏi giường và đánh răng rửa mặt chuẩn bị đi học. Mắt nhắm mắt mở, Nhân bước ra khỏi nhà, miệng cầu nhàu khi con chó vẫn bám theo đến tận cổng. Với khuôn mặt ngái ngủ, Nhân đứng trước nhà Vũ định bước vào thì nghe giọng anh Thiên gào lên:

- Trời ơi là trời, Vũ ơi là Vũ. Mày có biết cái đĩa mền đó quan trọng cỡ nào không? Làm hư cái nào không làm mà sao lại lựa ngay cái đĩa quan trọng nhất là sao vậy hả? Hết biết nói sao với mày luôn. Trời ơi là trời...

Nhân vênh tai nghe bởi giọng thằng Vũ quá nhỏ. Nghe lồm bồm tiếng được tiếng mất thì lại nghe giọng anh Thiên chát chúa:

- Biết ngay mà, dọn dẹp phòng sạch sẽ, chà giày tinh tươm... Biết ngay là có vấn đề chứ làm gì có chuyện tự nhiên mà siêng năng vậy. Trời ơi, sao mình lại không nghĩ ra chuyện này sớm hơn hả trời?

Anh Thiên kêu trời kêu đất làm Nhân hơi mắc cở. Bỗng Nhân giật thót người khi nghe giọng chị Nhạn nhắc đến tên mình:

- Em với thằng Nhân đụng chuyện gì là hư chuyện đó. Con trai gì đâu mà nghịch hết chỗ nói. Sẵn đây, em thú nhận luôn đi, em với nó có còn làm hư cái gì nữa hay không, hả?

Vẫn là giọng thằng Vũ lí nhí. Nhân cố vênh tai nghe coi Vũ có “tố cáo” mình chuyện gì không. Rồi Nhân chặc lưỡi và bước ra trước cổng, tự nhủ: “Thằng Vũ là người quân tử, chắc nó không méc với anh chị nó về mình mà sẽ nhận hết tội lỗi cho riêng nó”. Nhân ngồi trước cổng thì một lát sau Vũ bước ra. Thấy Nhân ngồi đó, Vũ kêu lên:

- Ủa, sao mày không vô nhà? Trời ơi, phải chi có mày là tội tao nhẹ bớt rồi...

- Sao nhẹ bớt được? - Nhân ngạc nhiên - Tội của mày thì có liên quan gì đến tao đâu?

- Có chứ! - Giọng thằng Vũ gấp gáp - Tao nói với anh chị tao là không phải một mình tao gây ra chuyện này mà mày cũng có phần. Anh chị tao nói bữa nào phải hỏi mày cho ra lẽ mới được. Hồi nãy mà mày vô nhà là mọi chuyện sáng tỏ rồi. Mà thôi, để bữa khác mày tới nói với anh chị tao cũng được.

Nhân chưng hửng nhìn Vũ. Có một điều gì đó vừa đổ sụp xuống trong nó. Nó cứ ngỡ thằng Vũ sẽ sống chết để bảo vệ nó, nào ngờ thằng Vũ là đứa chưa đánh đã khai. Anh chị nó chưa hăm dọa tiếng nào thì Vũ đã khai tuốt tuột. Vũ không để ý đến thái độ của Nhân, nó quay sang hỏi:

- Sao bữa nay mày đi học sớm quá vậy?

- Tao có đồng hồ báo thức mới! - Nhân đáp gọn.

- Đồng hồ cũ hư rồi hả? - Vũ hỏi.

- Không phải.

- Vậy sao có đồng hồ báo thức mới? Mà ai mua cho mày đồng hồ báo thức mới vậy?

- Con Ái.

- Tự nhiên nó mua cho mày hả? Sao nó tốt quá vậy?

- Ừ!

Giọng Nhân đã bắt đầu nghen lại vì cảm giác giận dữ pha lẫn tức tối bởi tất cả những chuyện xảy ra sáng nay. Khổ nỗi, Vũ không phải là một đứa nhay nắm bắt tâm lý nên nó bắt đầu huyền thuyên:

- Mà thấy chưa. Hôm qua mình mới rủ nó đi coi cải lương thôi là hôm nay thái độ của nó đã khác rồi. Mà cứ yên tâm đi, tao bảo đảm với mày là nó sẽ không nhắc đến cái vụ bài kiểm tra nữa đâu. Mà sướng nha, không những con Ái bỏ qua chuyện cũ mà còn có thêm cái đồng hồ báo thức mới. Đúng là sau cơn mưa trời lại sáng mà.

Nhân bị cặp cổ bước đi một cách miễn cưỡng. Nó nhủ thầm: “Đúng là một ngày xui tận mạng”. Nhân định làm mặt giận với Vũ nhưng nghĩ đi nghĩ lại thì nó thấy điều đó không cần thiết. Hơn ai hết, nó thừa hiểu tánh của thằng Vũ. Nó cất tiếng hỏi:

- Mày thích chó không, Vũ?

- Không. Nhưng tao biết... ăn thịt chó! - Vũ trả lời tỉnh rụi - Mà mày hỏi chi vậy?

Nhân chắc lưỡi than thở:

- Không biết con Ái lôi đâu về một con chó. Trời chưa sáng, nó đã nhảy lên giường liếm mặt tao. Tao cố ngủ được đâu nên phải thức dậy sớm đó.

- Hồi nãy mày nói cái đồng hồ báo thức mới là... con chó đó hả? - Vũ hỏi bằng giọng thú vị.

- Ừ.

- Con chó lông xù hay ít lông?

- Lông xù.

- Vậy từ nay lông của nó sẽ vương khắp nhà cho mày coi. Chó lông xù nhìn đẹp thiệt nhưng mà nó ngu hơn chó ít lông mày ơi. Với lại chó lông xù nó không biết giữ nhà.

- Chó mà không biết giữ nhà thì nuôi làm gì?

- Làm kiếng. Nói chung bây giờ người ta nuôi chó đâu phải để giữ nhà mà nuôi để vui thôi. Ôi, mày không biết đó chứ gần nhà tao có một ông kia, ổng mắc nợ chó, chăm sóc cho chó còn hơn con ruột nữa. Sáng phải mua phở cho chó ăn, rồi dẫn chó đi dạo, thỉnh thoảng phải đi khám bệnh, cắt móng chân cho nó... Ê, mà nói chung nuôi chó cũng vui lắm. Mỗi lần mày về là

nó ngoắc đuôi, cũng hay lắm chó bộ.

Tự nhiên, Nhân nhớ đến cái đuôi quay tít của Út Tin. Không biết lời của Vũ là đúng hay sai nhưng Nhân nghe ba nói, chó nào có móng đeo là cực kỳ khôn. Út Tin là một con chó khôn mặt sáng sủa, lưỡi có đốm, đầu cũng có đốm, lại có móng đeo. Nhưng lông nó thì xù, mà thằng Vũ nói chó lông xù không khôn. Ôi, đúng là không biết phải nghe theo ai. Chợt, nó quay sang Vũ:

- Ê, trưa nay mày ghé nhà tao chơi, sẵn tiện mày coi con chó nhà tao luôn nghe!

Vũ gật đầu cái rụp và hai đứa rảo bước nhanh đến trường.

Bảy

Con Út Tin quả là con chó không biết giữ nhà bởi gặp ai nó cũng ngoắc đuôi mừng rồi rít. Nhân và Vũ bước vào nhà, chưa kịp mở giày thì con Út Tin đã nhảy cẫng lên mừng dù Vũ chưa bao giờ đến đây lần nào kể từ khi có nó về. Thằng Vũ hể hả ngồi xuống vuốt đầu con chó liên tục. Út Tin nằm xuống lim dim mắt mà quên bém “thiếu chủ nhân” của mình đang đứng trơ mắt ra nhìn nó. Vũ nhìn con chó một cách kỹ lưỡng, miệng tẩm tắc khen:

- Công nhận mày có con chó “ngon” thiệt đó ghen. Chó này nuôi mới đúng nghĩa là nuôi nè...

- Là sao? - Nhân miễn cưỡng đặt câu hỏi.

- Nghĩa là mày nuôi nó là đáng, không có thấy tốn cơm.

- Nhà tao có cơm dư mà, còn đồ ăn thì nếu tao ăn cá hay thịt mà có xương thì tao nhả cho nó ăn. Bữa nào không có thịt hay cá thì chan nước tương cho nó ăn là xong chó có tốn kém gì đâu? Chó mà, ăn gì lại không được?

- Nhân không biết thì đừng có cho Út Tin ăn tằm bậy tằm bạ. Rủi nó bị gì ai chịu? - Ái từ trong nhà đi ra nói ngay khi Nhân vừa dứt lời - Út Tin là chó con chó có phải như mấy con chó khác đâu.

Nhân lẩm nhẩm: “Chó con với con chó thì có điểm gì khác nhau đây ta?”. Rồi Nhân “À” lên tự trả lời trong đầu: “Con chó thì từng là chó con, mà chó con người ta cũng có thể kêu là con chó”. Bằng lòng với câu trả lời của mình, Nhân mở giày ra và lấy chân đá nhẹ vào Út Tin đang nằm đó lim dim mắt thụ hưởng những cái vuốt ve của Vũ. Nhân nói gắt:

- Tránh đường chỗ khác coi, con chó kia.

Út Tin bật đứng dậy trước cái đá nhẹ hều của Nhân và định chạy vô nhà sau. Ái vội chạy đến bế Út Tin lên, nựng nịu:

- Thương, chị thương mà. Tội nghiệp em thôi, có đau không hả? Lần sau đừng có tới gần để bị đòn nữa nghe chưa... Hồi sáng tới giờ chị đi học đâu có ai chơi chung với cưng hả? Buồn lắm hả? Cưng ăn cơm chưa chị bới cơm cho?

Ái vuốt ve con chó một cách dịu dàng rồi bế nó ra phía sau nhà. Vũ ngẩn tò te nhìn, Nhân nhìn theo Ái, há hốc:

- Trời ơi, mới đụng vô con chó một chút thôi mà làm như là... Chó mà làm như là báu vật vậy. Đúng là không ai như con nhỏ em tao hết. Đó, mày thấy chưa Vũ, tao nói đâu có sai chút nào đâu. Mày tưởng tao làm anh con Ái là sung sướng lắm chắc...

Thấy Vũ vẫn im lặng không trả lời trả vốn gì thì Nhân ngạc nhiên:

- Ê, Vũ, mày thấy con chó nhà tao sao?

Vũ vẫn còn nhìn về phía nhà sau, Nhân ẩy nhẹ vào lưng Vũ:

- Hồi nãy nó còn ở đây sao mày không nhìn cho kỹ. Bây giờ con Ái ẵm vô trong rồi mà còn nhìn cái gì nữa? Nó làm sao?

Nhân hỏi lớn, Vũ hơi giật mình trả lời:

- Dễ thương, dễ thương thiệt...

Nhân thất vọng:

- Thêm mày nữa là bốn người rồi. Ba má tao nè, con Ái nè, bây giờ tới mày cũng nói nó dễ thương. Tao thấy nó có biết gì ngoài cái chuyện ngoắc đuôi đâu. Chó nào cũng là chó, sao không chọn nuôi con chó ít lông một chút. Nhìn con chó này tao thấy y như là cái chổi lông gà di động vậy. Tao ám ảnh chổi lông gà lắm mày ơi...

Vũ tự nhiên bật cười:

- Tại mày hay bị “ăn” chổi lông gà quá chó gì?

- Mà y còn cười được nữa hả? Chị Phương...

Bống Nhân dừng lại ngẫm nghĩ một hồi lâu. Vũ ngạc nhiên:

- Có chuyện gì vậy Nhân?

Nhân vỗ đùi sung sướng kêu lên:

- Chị Phương không thích chó... Ha ha... Sao tao không thấy điều này sớm hơn ta... Mấy bữa nay chỉ cũng khó chịu như tao vậy đó...

- Là sao?

- Mà y không biết đâu. Hồi nhỏ chỉ bị chó nhà người ta cắn một lần, đi chích ngừa sưng lên một cục bự như trái chanh vậy đó, bởi vậy từ đó trở đi chỉ ghét chó lắm...

- Thì sao? - Vũ trơ mắt lên hỏi tiếp.

- Mà ngu quá! Trong nhà này chị Phương có quyền lắm chó bộ. Chỉ cần chỉ phản đối việc nuôi chó thì ba má tao sẽ đồng ý thôi.

- Vậy...

Nhân lại thừ người ra rồi bống dưng mắt nó chớp lia lịa:

- Sắp tới sinh nhật của chị tao rồi. Bữa đó tao phải kiếm một món quà gì để chỉ thích mới được.

- Chị Hai mà y thích gì nhất?

- Gấu bông. Chị tao thích gấu bông nhất. Chỉ nói chỉ khoái có một con gấu bông bự bằng một người để tối ôm ngủ.

- Con gấu bông đó còn lâu mà y mới mua được. Mắc lắm.

Vũ nói về sự thất bại tất yếu của kế hoạch vừa manh nha trong đầu Nhân nhưng lạ thay, khuôn mặt Vũ lại sáng ngời. Thấy Nhân sụ mặt xuống, Vũ cũng hạ giọng:

- Hay là thôi đi mà ời...

- Thôi làm sao được mà thôi? Tao dẫn mày về nhà cho mày coi con chó đó đáng ghét đến cỡ nào để mày hình dung ra mức độ mà tao phải chịu đựng rồi nghĩ cách giúp tao chó có phải là...
- Tự nhiên Nhân im bất - Mày thích con chó đó lắm hả?

Khuôn mặt của Vũ hơi tái đi rồi ửng đỏ, rồi bỗng dưng Vũ gật đầu lia lịa:

- Ừ, con chó đó dễ thương quá mà. Ai lại không thích...

- Vậy mày bắt nó về nuôi đi.

- Cái gì? - Vũ như nhồm người dậy - Ái nó không chịu đâu mày ơi...

- Tao sẽ có cách.

- Thôi, cho tao xin can. Đừng có làm Ái giận mày ơi... Không thôi như vậy nha, ba tao mới cho hai cái vé coi ca nhạc. Tối nay, tao với mày đi coi. Vậy ghen. Bây giờ tao về nhà học bài đây. Mày cũng học bài đi để tối nay đi coi ca nhạc. Vậy hén...

Nói xong Vũ đứng dậy và chạy tọt vào nhà trong chào người lớn rồi chạy ra cổng mất dạng. Nhân chép miệng:

- Mỗi lần nhờ nó chuyện gì là y như nó tìm mọi cách để từ chối...

Tối hôm đó, trong cái sân khấu ken cứng người, Nhân ngán ngẩm ngồi đó nghe những tiếng gào của những người hâm mộ đang thể hiện tình cảm yêu mến ca sĩ một cách hết mình. Hàng ghế Nhân và Vũ ngồi là dãy khách mời, mỗi người ngồi một ghế mà Nhân còn cảm thấy nóng. Ở phía dưới đông nghịt người ngồi kẻ đứng song dường như cái nóng không là vấn đề gì đối với họ cả. Nhân quay sang Vũ:

- Mày thấy nóng không Vũ? Tao thấy nóng quá!

Vũ ngạc nhiên:

- Ở đây nóng có là gì so với sân vận động nơi tụi mình coi đá banh đâu? Sao lúc đó tao không thấy mày than?

- Ở đó khác, ở đây khác.

- Có gì khác nhau đâu. Nóng là nóng thôi chứ khác hay giống gì đâu...

- Ở sân vận động là nóng theo kiểu thể thao. Ở đây là nóng theo kiểu ngọt ngào. Bộ mày không thấy khác hả?

- Không! - Vũ trả lời rồi nhìn lên sân khấu.

Nhân miễn cưỡng nhìn lên theo và thấy một nam ca sĩ vừa nhảy theo điệu nhạc vừa hát. Trong tay anh cơ man nào là hoa. Một vài khán giả lên hôn anh và khuôn mặt rạng rỡ như rất hạnh phúc. Nhìn cảnh đó, Nhân chun mũi:

- Ghê. Hôn đầu gối còn thấy hay hơn!

Nam ca sĩ đó như muốn đáp lại một phần sự nhiệt tình của khán giả nên bước xuống sân khấu và đi về hướng khán giả. Như lên cơn sốt, khán giả chồm lên như một cơn sóng và cổ vũ càng nhiệt tình hơn. Người ca sĩ đó đứng ngay hàng ghế đầu và hát một cách say sưa, tay vẫy chào khán giả. Bỗng một cô bé chạy lên và tặng chàng ca sĩ một con gấu bông to thật to làm Nhân có cảm giác như có một luồng điện chạy qua. Nhân nhìn sang Vũ song thấy Vũ cũng say sưa thưởng thức giọng ca của anh ca sĩ nọ. Kết thúc bài hát, người ca sĩ cất tiếng:

- Tôi không muốn đứng trên sân khấu để hát nữa. Tôi muốn đứng đây để gần các bạn hơn...

Cả khán phòng ồ lên như sấm dậy. Nhân có cảm giác như mình là người đang lên cơn cuồng nhiệt hơn tất cả khán giả cuồng nhiệt nào. Mắt Nhân không rời khỏi con gấu bông tổ chảng trong tay anh ca sĩ nọ. Rồi những câu hỏi của khán giả đặt ra cho “thần tượng” của mình, nào là: “Anh có bạn gái chưa?”, nào là: “Bài hát nào gây cho anh ấn tượng nhiều nhất?”, nào là “Anh có dự định nào cho tương lai chưa?”... Song trong đầu của Nhân chỉ muốn biết một điều: “Ôm con gấu bông này giờ anh có cảm thấy mới tay chưa?”. Nam ca sĩ nọ vừa trả lời câu hỏi vừa quệt mồ hôi trên trán vì thời tiết quá nóng. Như bắt được cơ hội vàng, Nhân vội quay sang người ngồi cạnh và xin một miếng khăn giấy, chạy vội đến đưa cho người ca sĩ. Anh khẽ gật đầu cảm ơn. Nhân nháy mắt và ra hiệu như mình có chuyện muốn nói. Bằng một thái độ quan tâm, người ca sĩ nọ cúi xuống lắng nghe. Nhân vội kể tai anh nói nhỏ:

- Anh cho em con gấu bông này nha. Em có việc cần đến con gấu bông này lắm...

Nói xong, Nhân đỏ bừng mặt nhưng cũng phải cố nén “cảm xúc” rồi chớp chớp mắt nhìn anh chờ đợi. Một thoáng ngạc nhiên trên khuôn mặt nam ca sĩ nọ, rồi anh cười một cách thú vị. Anh quay xuống hỏi khán giả:

- Em bé trai này rất cần con gấu bông tôi đang cầm trong tay. Không biết ý kiến của quý vị như thế nào ạ?

Lại một làn sóng âm thanh nữa nổi lên khiến Nhân lòng bùng cả lỗ tai, không biết đó là sự đồng tình hay phản đối. Khi con gấu bông chạm vào người thì Nhân tự nhiên toét miệng ra cười vì biết mình đã được sự đồng ý. Cầm con gấu bông trong tay, Nhân quay sang cảm ơn rồi rít rồi chạy về chỗ ngồi. Vũ nhìn Nhân kinh ngạc. Khuôn mặt Vũ đỏ bừng rồi chuyển sang tím. Vũ đứng bậy dậy và dùng dưng đi ra cửa. Nhân cũng vội chạy theo sau vì cũng chẳng thiết tha coi ca nhạc khi đã có trong tay con gấu bông. Ra tới cửa, thấy Vũ vẫn con giậm chân giậm cẳng mà bước, Nhân ngạc nhiên hỏi:

- Mày bị làm sao vậy?

- Nhục nhã. Quá nhục nhã...

- Gì mà nhục nhã? - Nhân trố mắt hỏi.

- Trời ơi, trong cuộc đời tao chưa thấy ai như mày. Người ta đi coi ca nhạc người ta tặng quà cho ca sĩ, còn mày thì bôi tro trét trấu lên mặt để xin quà của người ta. Có chịu nổi không?

- Gì mà bôi tro trét trấu? Tao xin đàn hoàng lịch sự chớ bộ. Mà anh cũng vui vẻ cho tao chớ có gượng ép gì đâu. Anh cũng đâu có khinh thường gì tao đâu?

- Trời ơi là trời, mày có thấy ai như mày không?

Nhân càng thắc mắc hơn:

- Ủa, chớ tao cũng thấy người ta xin hình, xin chữ ký ca sĩ mà. Người ta cũng có xin chớ đâu phải tặng không đâu...

- Vậy mày có tặng hoa cho ca sĩ bao giờ chưa mà xin đồ của người ta? - Vũ gay gắt đặt câu hỏi.

Nhân nuốt nước miếng khan:

- Chưa bao giờ tặng hoa nhưng tao cũng hâm mộ họ lắm!

Vũ tiếp tục làm khó dễ Nhân:

- Vậy mày có biết tên một ca sĩ nào không? Ca sĩ nào mà mày vừa nói là hâm mộ đó. Kể ra một vài tên cho tao nghe thử coi...

Nhân lúng búng trong miệng:

- À... ờ... Tao... tao... Mà mày hỏi gì mà kỳ cục vậy? Bộ mê ca sĩ là phải thuộc tên của họ hả?

Vũ cướp lời:

- Thấy chưa? Nói tới là lộ tẩy liền. Biết ngay mà... Người ta khi mê ca sĩ không chỉ thuộc tên mà còn thuộc luôn ngày tháng năm sinh, biết rành luôn những sở thích, thói quen luôn chớ có ai như mày, chỉ biết lợi dụng người khác thôi...

- Gì mà lợi dụng người khác? - Nhân bắt đầu bực bội - Tao như vậy mà...

- Hai anh gì ơi... - Một giọng nói nhẹ cất lên từ phía sau làm hai đứa im bặt và quay ngoắt về hướng cất ra giọng nói, bắt gặp một cô bé xêm xêm tuổi mình đang đứng đó. Chẳng cần ra vẻ lịch sự, Vũ sáng giọng:

- Có chuyện gì vậy?

- Cho em xin lại... - Cô bé ngập ngừng rồi hít một hơi như lấy thêm can đảm và cất giọng - Cho em xin lại con gấu bông.

- Cái gì? - Nhân và Vũ đồng thanh kêu lên kinh ngạc - Cô bé có vẻ hơi giật mình trước thái độ của hai người con trai, song vẫn nhẹ giọng giải thích:

- Con gấu bông này là em mua để tặng anh ca sĩ đang hát trong kia chứ không phải là để cho người khác đâu.

Vũ gục gặc cái đầu và mím môi quay lưng đi như không muốn tiếp tục cảm thấy “bị nhục nhã”, Nhân tự nhiên đỏ bừng mặt, tay chân bỗng trở nên thừa thãi dù vẫn ôm chặt con gấu bông trong tay. Nhân ước chi con gấu bông bây giờ chỉ nhỏ bằng cây kim hay viên kẹo để Nhân có thể dễ dàng cất vào túi để không ai nhìn thấy. Dù rất bối rối nhưng Nhân vẫn cứng giọng hỏi cô bé đứng đối diện mình:

- Làm sao chứng minh con gấu bông này là của bạn? Ai cũng có thể nói như vậy được mà...

- Con gấu bông này là của em thiệt mà. Không tin, anh thử nhìn ngay cái cổ đeo nơ của con gấu sẽ thấy một tấm thiệp ghi lời chúc sức khỏe đến “ảnh” và còn có ghi tên và địa chỉ của em ở dưới nữa.

Vũ quay ngoắt lại và cúi xuống tìm ngay cổ con gấu bông: một tấm thiệp nhỏ xinh xắn quả thực có ngay khi Vũ vừa nhìn xuống. Vũ quay sang Nhân:

- Y chang như lời nó nói...

Cô bé mỉm cười nhìn hai người như có ý chờ đợi. “Tang chứng, vật chứng” đầy đủ nhưng Nhân vẫn mím môi:

- Thì cứ cho rằng con gấu bông này là của bạn đi, nhưng bạn tặng cho anh ca sĩ đó rồi thì con gấu bông này đâu còn là của bạn nữa? Mà của ảnh thì ảnh cho ai là quyền của “ảnh” chứ đâu phải của bạn?

- Ý anh nói vậy là sao? - Giọng cô bé run run.

- Nghĩa là con gấu bông bây giờ của tôi, tôi không cần biết gì nữa hết! - Giọng Nhân ngang phè.

Cô bé như chực khóc:

- Em không biết. Em mua con gấu này là tặng cho anh ca sĩ chứ không phải cho người khác. Trả gấu bông lại đây...

Hai thằng con trai há hốc khi thấy cô bé khuôn mặt xụ xuống và hoảng hốt hơn khi dòng nước mắt của cô bé bắt đầu lăn. Nhân vội chạy đến đưa con gấu bông vào tay cô bé:

- Thôi, trả lại bạn nè...

Đưa xong không ai bảo ai mà hai thằng con trai quay lưng đi một mạch với hai tâm trạng riêng biệt: Vũ bực dọc bước đi trong sự tự ái nặng nề vì cảm thấy danh dự như bị xúc phạm, còn Nhân bước đi với con tim tan nát vì “mất cả chì lẫn chài”. Hai đứa không nói không rằng cứ lầm lũi về nhà. Đến ngã rẽ nhà của hai đứa, Vũ đột ngột gào lên:

- Lần sau, mày đừng bao giờ làm ba cái chuyện nhục nhã như vậy nữa đó!

Nói xong nó giậm chân thành thịch và chực hướng nhà mình mà bước. Nhân hả miệng trợn mắt định cãi lại một điều gì đó để vơi đi tâm trạng trong lòng thì Vũ đã đi mất dạng. Thất vọng ê chề, Nhân lê bước về nhà. Nhà vắng tanh. Út Tin từ trong nhà nhào ra mừng rối rít. Nhân khó chịu đẩy Tin ra nhưng nó vẫn cứ xáp tới liếm vào mặt, vào tay Nhân một cách nhiệt tình. Nhân đẩy ra mấy lần, Út Tin vẫn cứ ngoáy tí đuôi mừng rỡ. Tự nhiên, một cảm giác nhẹ nhàng như một mạch nước dịu dàng lan toả khiến cho nỗi bực dọc tan biến lúc nào không biết. Nhân đưa tay vuốt đầu và gãi vào tai Út Tin. Nó lim dim mắt một cách thích thú. Nhân đứng dậy bước vào phòng và ngả người lên giường, chếp miệng:

- Ngủ rồi mai tính tiếp...

Tám

Sáng hôm sau, Nhân vừa mở mắt thì có cảm giác ấm thật ấm ngay ngực. Nhân khoan khoái cựa mình và cảm thấy một cái gì mềm mại đang ở ngay trên ngực. Út Tin thấy động vội bật dậy và ngoắc đuôi mừng rỡ, liếm lấy liếm để vào khuôn mặt còn ngái ngủ của Nhân. Nhân đưa tay xoa đầu Út Tin và mỉm cười thì ngay lúc đó, Ái từ ngoài bước vào và bế Út Tin ngay trong tay Nhân. Ái nựng nịu:

- Út Tin ngoan, ra ăn sáng với chị nghe cung...

Nhân tung mền ngồi dậy và bước ra khỏi phòng thì thấy mọi người trong nhà đã ngồi ngay bàn ăn. Thấy Nhân bước ra, mẹ cười:

- Hôm nay Nhân không cần ai kêu mà vẫn thức dậy đúng giờ hén...

Nhân toe miệng cười khi được nghe khen và ngồi xuống ăn sáng với một tâm trạng khoan khoái. Trước khi rời khỏi nhà đi học, Nhân còn vuốt đầu Út Tin một cách trìu mến rồi mới tung tăng bước chân sáo đến trường. Niềm hân hoan đó chưa được hưởng bao lâu thì Nhân đã bắt gặp khuôn mặt hầm hầm của Vũ khi vừa chạm mặt làm Nhân muốn nổi đóa. Chưa thấy ai như thằng này, hôm qua nó đã không giúp được gì mà còn có ý như muốn về phe cái cô bé gấu bông nọ, bây giờ lại còn làm mặt giận với bạn bè. Mình không giận nó thì thôi chớ mắc mớ gì nó lại làm mặt lạnh với mình. Hừ... còn lâu mình mới làm lạnh trước. Lần này phải thề với lòng chớ không mềm yếu như lần trước được. Hừ...

Nhân nhủ thầm rồi bước về chỗ ngồi mà không màng đến vẻ mặt của Vũ. Vũ cũng chẳng ngó ngang gì đến thái độ của Nhân. Khi chuông tan học vang lên, hai thằng con trai tự nhủ trong bụng: Chắc ngày mai “nó” sẽ làm lạnh với mình...

Nhưng không cần đến ngày mai, ngay trong chiều hôm đó, Nhân đang ngồi ngoài sân chơi cùng Út Tin thì Vũ từ cổng vẩy tay lia lịa. Nhân chạy tót ra ngoài mở cổng mà quên bém đi “những toan tính” trong đầu từ trưa đến giờ. Nhân hỏi:

- Có chuyện gì hả? Đi đá banh bên xóm Chùa hả? Mà đợi tao một lát, để tao vô lấy...

- Không có gấp lắm đâu. Tối mới đi...

- Cái gì? Tối thì làm sao đá banh được. Mà trông mắt tao là cái đèn pha chắc.

- Không phải đi đá banh mà là đi coi hát.

- Coi ca nhạc nữa hả? Miễn! - Nhân sửng cồ khi nhớ đến “dĩ vãng đau thương” mà Vũ nhấn tâm khơi lên khi nó vừa mới lạnh lặn được chút đỉnh.

Vũ khoát tay:

- Không phải coi ca nhạc mà là đi coi cải lương.

- Cái thằng này. Hết chuyện hay sao mà rủ tao đi coi cải lương? - Nhân trợn mắt.

Vũ vẫn nhẹ nhàng:

- Tao có ba vé lận. Tụi mình đi coi không thì bỏ uống lăm.

- Thôi. Tao không thích đi coi cái lương đâu mày ơi. Mày đi rủ người khác đi. Mà có tới ba cái vé ai mà đi coi cho hết. Tao với mày có hai đứa thôi chớ bao nhiêu đâu...

Nhân từ chối một hơi mà không để ý này giờ Vũ không thèm nghe mình nói mà đang ngó vào nhà. Nhân lấy tay phát một cái vào vai Vũ. Vũ giật bắn cả người, Nhân chỉ tay xuống đất:

- Con Út Tin đang ở dưới chân mày chớ không có ở trong nhà đâu mà mày nhìn. Cái thằng, thiệt tình...

Vũ gãi đầu gãi tai rồi cúi xuống xoa đầu con chó đang ngửa cổ lên nhìn. Rồi Vũ ngược lên tiếp tục thuyết phục Nhân:

- Đi coi cái lương với tao nghen!

- Không. Bỏ một vé cũng vậy, bỏ ba vé cũng vậy. Tao đã nói là không đi đâu. Mà không ai như mày hết, tự nhiên có vé mời rồi lại năn nỉ người khác đi coi. Ít cha! - Đột nhiên Nhân vỗ hai tay vào nhau một cách sung sướng - Mày làm lành với tao bằng cách này đó hả? Cái thằng này thiệt tình... Tao với mày thì rủ nhau đi coi đá banh là được rồi chớ cần gì ba cái vé này. Mà thôi, tao đi với mày lần này... Hí hí... Không ngờ mày lại có thành ý làm lành với tao như vậy. Tối nay tao với mày đi hén...

Vũ cười toe miệng khi thấy Nhân đồng ý. Vũ vỗ vỗ vai Nhân:

- Vậy tối nay tao qua đây rủ mày nghen. À... có ba vé lận, mày rủ thêm con Ái đi với...

Nhân gục gặc đầu:

- Ừ, nó đi theo để đến đoạn nào không hiểu thì mình hỏi nó. Cho nó đi theo cũng được, mấy bữa nay nó không có làm chó tao bực mình...

Một cảm giác khó diễn tả cứ đeo bám Nhân từ sau cái buổi đi coi cái lương cùng Vũ và Ái. Suốt buổi, Nhân chỉ ngồi im lặng một đồng khi thấy Vũ hết chỉ trở hỏi chuyện này đến quay sang Ái nhờ giải thích chuyện nọ. Hình như Vũ đang có ý định tìm hiểu về cái lương hay sao ấy. Nào là khi người mặc đồ như tướng quân mà gọi những người cấp dưới là “lâu la” thì đích thị người đó đang đóng vai tướng cướp dù khuôn mặt có hiền lành cỡ nào đi chăng nữa, nào là khi nào thì diễn viên có đeo hai cái râu dài ời là dài phía trên cái mào, nào là cái “chối lông gà” mà người diễn viên cầm trên tay có ý nghĩa ra sao... Thằng Vũ vừa nghe giải thích vừa gật đầu lia lia mà không biết nó có hiểu thật hay giả bộ hiểu nữa. Còn thái độ con Ái thì càng khiến Nhân ấm ức hơn nữa. Nó luôn giải thích một cách nhẹ nhàng: Vũ biết không, cái đó có nghĩa là... Hứ, với anh trai nó sao chẳng bao giờ thấy nó dịu dàng như với người dưng như vậy chớ. Nhân chép miệng rồi đi ra khỏi phòng. Nghe tiếng lịch kịch trong bếp, Nhân ghé mắt vào nhìn thì thấy chị Phương đang bắt bánh kem. Khuôn mặt chị tập trung cao độ làm Nhân liên tưởng đến

lúc chị cầm cây... chối lông gà lăm lăm trên tay và kết tội hai đứa em. Nhân luôn có cảm giác vừa nể, vừa sợ lại vừa thương chị bởi Nhân biết, chị làm như vậy là để Nhân đừng ham chơi mà bỏ bê việc học. Nhân tiến đến ngồi gần chị Phương:

- Mai là sinh nhật chị rồi hén, chị Hai.

- Ừ.

- Bánh này là để cho ngày mai đó hả chị?

- Ừ.

- Vậy tối mai bạn bè chị sẽ tới nhà mình phải không chị Hai?

- Ừ.

- Chắc vui lắm chị Hai hén!

- Ừ.

Nhân ngẩn người vì phát hiện chị Hai tánh cũng y hệt con Ái khi nói chuyện với mình. Trước những câu hỏi thì trả lời vô cùng ngắn gọn nhưng lại chẳng bao giờ tiết kiệm lời khi vắn vẹo, tra hỏi người khác. Nhân chuyển cách hỏi để chị Phương phải trả lời nhiều hơn:

- Chị Hai thích quà sinh nhật gì nhất?

- Gì cũng được. Có tặng là quý rồi! - Vẫn là cách trả lời cũ.

- Nhưng trong những cái chị quý đó thì chị thích cái gì nhất hả chị Hai?

Chị Phương ngẩn người ra một lúc rồi trả lời:

- Chị thích được tặng bánh kem trong ngày sinh nhật. Bao nhiêu năm rồi chị phải tự làm bánh kem sinh nhật cho mình...

Nhân tự nhiên ngẩn người vì cảm giác mình thật vô tâm. Mọi năm, sinh nhật chị, chị vẫn tự làm bánh kem, từ trộn bột, nướng bánh đến trang trí... Và khi đến sinh nhật của hai anh em Nhân - Ái, lúc nào cũng có hai cái bánh kem to đùng do chính tay chị làm, thêm phần quà kèm theo làm Nhân quên bống đi chiếc bánh kem khi đã xoi vào bụng. Nhân nhúu mày rồi đứng dậy, nói nhẹ nhàng:

- Thôi, em ngủ nha chị Hai. Chị làm xong cũng ngủ sớm nghe chị...

Sáng hôm sau, vào giờ ra chơi, Nhân phải lòng khắp trường mới thấy con Ái đang ngồi chơi giải ô chữ với một người bạn nữa trong một góc nhỏ. Nhân đưa tay ngoắc Ái lại:

- Ái, lại đây anh nói nghe nè.

- Có chuyện gì quan trọng không? Lúc khác được không, đang bận chơi ô chữ...

- Gấp lắm! - Nhân kéo Ái đi.

Ái vùng vằng nói:

- Nhân lại nhờ làm chuyện gì nữa chứ gì? Đã nhờ rồi mà còn...

Nhân vừa kéo Ái đi vừa ngoắc thằng Vũ lia lịa khi thấy nó vẫn đang dáo dác nhìn ngang nhìn dọc tìm kiếm. Sau khi nói rõ dự định của mình, Ái giương mắt hỏi:

- Đủ tiền không? Bánh kem mắc lắm chứ đâu có rẻ như bánh bò bánh tiêu đâu...

Nhân và Vũ móc tiền trong túi của mình ra, Ái cầm lấy đếm rồi lắc đầu:

- Cộng luôn số tiền trong ống heo cũng không đủ nữa...

Nhân trơ mắt lên ngạc nhiên:

- Tiền ống heo của em để được nhiều lắm mà. Sao không đủ?

Ái chắc lưỡi:

- Mới lấy để mua căn nhà cho Út Tin rồi, Nhân không nhớ hả?

Nhân thở ra thất vọng khi nhớ đến căn nhà mà Ái đã mua cho Út Tin. Thế là căn nhà đó đã “xoi trộn” cái bánh kem trong dự định của Nhân. Thấy vẻ ỉu xìu của Nhân, Vũ gợi ý:

- Còn cách khác mà...

Nhân sáng rõ mắt:

- Mà còn tiền hả? Trời ơi, mà tốt quá Vũ ơi. Tụi tao sẽ ghi tên mà y bự nhất trong phần quà này...

- Không phải tao còn tiền nhưng mà tao còn cách khác.

- Cách gì?

- Tụi mình không mua bánh được thì tụi mình tự làm bánh đi. Qua nhà tao làm...

- Được không đó? - Nhân hoài nghi.

- Sao không được? Bánh bông lan thì Ái biết cách làm mà. Còn bắt bông kem thì tụi mình được học trong môn kỹ thuật rồi chứ bộ...

Ái gục gặc đầu ra vẻ tán thành nhưng Nhân vẫn còn tỏ vẻ nghi ngờ.

- Làm bánh kem khó lắm mà y ơi...

- Khó mới chứng tỏ được ý nghĩa thực sự chứ... Mà yên tâm đi. Sẽ ổn hết thôi...

Khi cái bánh kem được mang ra làm quà cho chị Phương trong tiếng vỗ tay vang trời của bạn bè đến dự sinh nhật và của ba mẹ thì Nhân mới thờ phào nhẹ nhõm tin rằng mọi việc đã ổn. Nhìn ánh mắt cảm động và hạnh phúc của chị Phương, Nhân toe miệng ra cười rồi quay sang nhìn Ái và Vũ cũng đang cười tít mắt...

Chín

Mùa thi gần kề mà dạo này Út Tin lại trở chứng. Cứ khoảng 11 giờ khuya là nó ngồi ngay phía sau nhà canh con mèo nhà hàng xóm một cách không mệt mỏi. Chó không thể leo như mèo nên vô cùng khó để phân thắng bại khi hai bên giao chiến. Khổ nỗi, phải chi hai chúng nó lao vào cắn nhau thì con đỡ, đằng này Út Tin hề thấy con mèo xuất hiện là sữa nặng xì cả lên. Con mèo hàng xóm cũng chẳng vừa khi cũng xù lông gầm gừ. Hai con vật, một con từ dưới đất sữa lên, một con từ góc cửa sổ nhà bên kêu gào đáp trả. Cuộc chiến âm thanh xem chừng chẳng dễ chịu chút nào nên ba ra hiên sau với cây chổi lông gà lăm lăm trên tay. Út Tin thấy ba ra càng muốn lập công nên sữa càng lớn. Ba dứ dứ cây chổi lông gà về phía nó và thế là nó càng... ngoác đuôi và sữa dữ dội hơn. Có lẽ Út Tin chưa có kinh nghiệm... ăn đòn nên nó chẳng có vẻ gì là kiêng sợ cây chổi lông gà trên tay ba cả. Đánh Út Tin thì ba không nỡ nên ba chép miệng quay vào phòng ngủ.

Tối hôm sau, khi bị cột dây vào một góc thì Út Tin không chịu nổi khi phải nghe tiếng mèo mà mắt thì không nhìn thấy “đối thủ” của mình. Thế là nó sủa lên trong sự tức tối. Giọng của một con chó con vừa mới “bể giọng” thật không lấy gì làm dễ chịu. Những ngày chưa bị cột dây, nó sủa con mèo cho đến khi con mèo đi khuất dạng. Còn những ngày bị cột dây, Út Tin cứ sủa miệt mài cho đến khi nó không còn có thể sủa nữa. Xót xa, Nhân mở dây bế nó vào phòng và gỡ băng, gỡ tai cho nó. Nó lim dim mắt rồi ngủ. Nhân cũng ngủ thiếp đi bên cạnh bộ lông mềm mại của nó...

Nhân phải công nhận chưa thấy con chó nào có những “chiêu” nịnh người như con Út Tin. Sáng, nó chạy đến từng phòng lấy chân cào cào vào cửa như báo hiệu đã đến giờ phải thức dậy. Riêng với hai “tiểu chủ nhân” thì Út Tin nhảy tót lên giường và liếm vào mặt cho đến khi đưa tay ra vuốt đầu nó và bước ra khỏi giường mới thôi. Khi cả nhà đi học, đi làm thì nó ngồi canh cửa cho đến khi mẹ đi chợ rồi mừng ríu rít. Đợi mẹ thưởng bằng cái vuốt ve dịu dàng nó mới vào “nhà riêng” mà đánh một giấc. Xế trưa, nó có “nhiệm vụ” đón chào hai chủ nhân đi học về sao cho thật nồng nhiệt. Hai chủ nhân nhỏ tuổi ăn cơm xong rồi phải ngủ trưa, Út Tin cũng nằm ngủ bên cạnh. Nhân và Ái ngủ đến đâu thì Út Tin ngủ đến đó. Ngủ trưa xong thức dậy đi vòng vòng quanh nhà như để “kiểm tra an ninh” là gần đến xế chiều. Lúc này phải ngồi ngay cửa chính canh ba đi làm về để nhảy chồm lên người mừng rỡ. Có khi ba mang về một miếng chả lụa nhỏ hay một miếng thịt gà chiên ăn đang dở - phần thức ăn ba ăn trưa - về thưởng cho nó. Ăn xong cỡ cơm chiều là lúc cả nhà quây quần xem tivi. Út Tin cũng nằm đó lim dim mắt. Tối, khi hai “tiểu chủ nhân” học bài thì Út Tin nằm ngay dưới chân và có khi ngủ thiếp đi... Cứ thế, ngày này qua ngày khác đều như thế. Nhắm đi nhắm lại, thời gian dành cho việc ngủ của út Tin quá nhiều nên cứ đúng 11 giờ khuya là nó lại tỉnh như sáo và nó lại ngồi canh nhăm “đối thoại” với con mèo nhà hàng xóm. Chiêu thức cuối cùng để hạn chế điều đó là Nhân phải vuốt ve và ngủ chung với Út Tin. Khoảng được một tuần, Út Tin đã quen với việc vuốt ve thay vì ngồi sủa con mèo thì chị Phương bước vào phòng Nhân kêu lên:

- Toàn mùi chó. Nhân ơi là Nhân, sao em có thể ngủ với cái mùi như thế này hả? Còn nữa, phòng em sao đầy lông chó vậy hả? Muốn bị bệnh hay sao?

Nhân nhìn quanh phòng mình thì quả thật có nhiều lông cho dính khắp nơi trên nệm, trên mền, trên giày... Hít hít vào nhưng không thấy mùi gì lạ, Nhân ngước lên nhìn chị Phương:

- Đâu có mùi chó gì đâu chị Hai. Còn lông chó thì một lát nữa em sẽ quét sạch hết...

Chị Phương ngạc nhiên:

- Em không nghe mùi gì thiệt hả? Đúng là không thể tin được... Người với chó sống chung một nhà đã là chuyện khó chịu rồi huống chi bây giờ người với chó lại ngủ chung một giường. Dẹp hết. Không nuôi chó nuôi mèo gì nữa hết...

Ngay trong giờ cơm tối hôm đó, chị Phương đề nghị với ba mẹ cho Út Tin cho người khác. Một chút ngần ngừ trên mặt ba mẹ nhưng trước những lý do mà chị Phương đưa ra, ba mẹ có vẻ suy nghĩ lung lay. Ái sự thật:

- Để Út Tin lại nuôi đi chị Hai. Em thích nuôi chó mà...

Chị Phương cau mày:

- Có ai lại nuôi chó theo cách của nhà mình không? Hết phải nghe sữa đĩnh tai nhúc óc rồi lại để nó lây bệnh cho người nhà nữa sao? Ai đời chó với người lại đi ngủ chung bao giờ...

- Thì cùng lắm là từ nay em sẽ không ngủ chung với Út Tin nữa...

Nhân rút rề đề nghị rồi nhìn sang ba mẹ cầu cứu nhằm xoay chuyển tình hình. Chị Phương vẫn nghiêm giọng:

- Em cứ thức khuya với con chó như vậy thì làm sao em học tốt được? Em biết thi cuối cấp quan trọng như thế nào không hả? Năm sáu em học lớp 10 rồi chó có phải là trẻ con mãi sao?

Lý do chị Phương đưa ra quả là “ép phê” đối với ba mẹ trước vấn đề thi cử hệ trọng. Mẹ nói:

- Hay là cho Út Tin cho người khác đi, mình ạ!

Nước mắt con Ái trào ra:

- Đừng cho Út tin ba mẹ ơi. Con thương Út Tin lắm...

Nhân cũng có cảm giác như mình muốn khóc nhưng nó cố kìm lại. Ban đầu, Nhân chẳng ưa gì Út Tin nhưng từ ngày có chú chó con này trong nhà thì quả thực, Nhân cảm thấy rất vui mỗi khi mình đi đâu về lại có nó ra quấy đuôi mừng rỡ. Cảm giác đó rất ấm áp, dễ chịu. Nhất là từ khi có Út tin, Nhân cảm giác như mình là một người anh thực sự khi chăm sóc, vui đùa, vuốt ve... và có thể ra lệnh, dạy dỗ nó bằng những lời “quyền uy”. Nhân quay sang chị Phương, nói:

- Từ nay em sẽ không cho Út Tin vào phòng em nữa. Em sẽ không cho nó ngủ chung giường với em nữa đâu. Chị Hai đừng cho nó cho người khác ghen chị Hai!

- Còn việc cứ 11 giờ khuya em phải giỡn với nó cho nó khỏi sữa con mèo?

- Nhà mình sẽ mua cái rọ mõm. Vậy là nó không thể sữa rồi, đúng không? - Ba mỉm cười đề nghị.

Mẹ gật đầu tỏ vẻ tán thành. Chị Phương dịu giọng:

- Vậy cũng được. Từ đây em không được thức khuya vì con chó này nữa đó...

Út Tin cứ kêu ư ử khi phải cho mõm vào cái rọ, nó cứ lấy chân cào cào vào cái rọ rồi ngược mắt lên nhìn mọi người trong nhà như cầu cứu sự giúp đỡ. Ai xoa đầu nó:

- Ráng lên nghe cung. Mai mốt chị thi xong rồi thì em không phải bị như vậy nữa...

Khoảng 2 - 3 giờ khuya hôm đó, Nhân lồm cồm ngồi dậy và bước ra khỏi phòng thật nhẹ nhàng cho sao không gây ra tiếng động. Nhân bước đến bên Út Tin và tháo rọ cho nó. Dịu dàng, Nhân kê chén nước vào miệng Út Tin, tay vuốt ve trùi mẩn bộ lông của nó. Nhân khẽ nói:

- Út Tin uống nước ngoan, đừng có sủa nghe chưa... Tội nghiệp, chắc mày khát lắm đúng không? Mày ngủ ở đây có lạnh không hả chó cưng?

*

... Định bụng tâm sự chuyện của Út Tin với Vũ cho vui đi nỗi lòng thì Vũ đã lò dò bước qua nhà với vẻ bí mật:

- Ê, Nhân, tao cho mày coi cái này... - Vũ nói và chìa trước mặt Nhân một tờ giấy.

Nhân cầm lên đọc rồi ngẩn mặt ra:

- Mày đưa thơ cho tao đọc chi vậy?

- Mày thấy hay không? - Vũ hỏi bằng một vẻ mặt hồi hộp.

Nhân nhún vai:

- Tao đâu có biết. Tao đâu có thích thơ đâu mà biết hay với dở mày ơi...

- Mày đọc kỹ lại đi rồi mày cho tao biết bài thơ này hay dở ra sao để tao còn phổ nhạc nữa chứ!

- Phổ nhạc? - Nhân há hốc - Mày định phổ nhạc? Ê, tức là sao? Ý mày nói là mày sẽ vẽ mấy cái nốt nhạc lên bài thơ này đó hả?

- Ừ!

Vũ gật đầu gọn hơ mà Nhân ngỡ như mình đang... mộng du. Không chỉ người trong lớp mà ngay cả những người cùng trường đều biết kiến thức về âm nhạc của Vũ “kinh khủng” ra sao. Những nốt nhạc cơ bản *Đồ, Rê, Mi, Fa, Sol...* Vũ còn nắm ớ hướng chỉ những thứ khác rắc rối hơn. Mỗi lần kiểm tra môn âm nhạc, không biết những học sinh khác thăng hoa với những thanh điệu ra sao chứ riêng Vũ thì luôn vò đầu bứt tai trước những bài kiểm tra đó. Xương âm mới là bị kịch vì Vũ luôn như gà mắc tóc khi vừa phải cầm cây thước đưa lên đưa xuống theo điệu bổng trầm và miệng phải “đọc” những nốt nhạc như đang nhún nhảy loạn xạ. Một lần, trường

tổ chức thi môn âm nhạc cho học sinh toàn khối, nhiệm vụ của học sinh là phải xướng âm một đoạn nhạc bất kì nào đó. Trong không khí thi hào hứng, xui rủi như thế nào mà đội bạn lại bốc thăm đúng vào số thứ tự của Vũ. Cả lớp nghe đọc tên Vũ đã như muốn bật ngửa thân trời vì biết sẽ cầm chắc thất bại. Vũ bước lên bảng. Cả hội trường im lặng lắng nghe bài xướng âm. Sau khi được gắn cái micrô nhỏ xíu vào cổ áo, Vũ nhìn lên bản nhạc một cách chăm chú mà Nhân biết tổng là Vũ chẳng hiểu tí ti gì về nó. Đột nhiên Vũ nói như kêu lên:

- Trời ơi, bản nhạc mà cũng biết chửi thề nữa hả trời...

Đó là một lời Vũ tự nói mình nhưng khổ nỗi, cái micro nhỏ gắn nơi cổ áo Vũ lại phát huy rất tốt vai trò của nó là khuếch đại âm thanh. Thế là những lời của Vũ vang lên mồn một cho cả hội trường cùng nghe. Lớp trưởng há hốc. Cả lớp rụng rời trước đông đảo những học sinh khác và nhất là trước mặt không ít thầy cô đang làm ban giám khảo cho cuộc thi này. Lớp trưởng chạy lên vội vàng định “chữa cháy” nhưng một thầy trong Ban giám khảo khoát tay rồi hỏi Vũ bằng giọng nghiêm khắc:

- Tại sao em lại nói như vậy?

Vũ tái mặt rồi run run trả lời:

- Dạ, tại em thấy... tại em thấy... - Rồi nó đưa tay chỉ lên bảng - Em thấy trong bản nhạc có *Gm*, *Cm*... và cả *Dm* nữa, bởi vậy... Em không hiểu chữ đó có nghĩa là gì nên em nghĩ là...

Nhân trả lời bằng giọng riu riu vì nó biết rằng tội mình phạm nặng ra sao. Ngoài việc làm bẽ mặt lớp trước toàn trường, nó còn kiêm luôn cái tội “truyền bá văn hoá độc hại”. Mặt Vũ méo xệch đi một cách thảm hại, nó cúi gằm đầu xuống nhằm bày tỏ sự ăn năn nhưng những điều đó dường như chẳng ăn thua gì bởi mãi về sau này, mỗi khi nhìn Vũ là những đứa bạn cùng khối trong lớp lẫn ngoài lớp đều... lắc đầu thương hại và thở dài.

Những tưởng sau “sự kiện” đó thì “năng khiếu” âm nhạc của Vũ sẽ lụi tàn, không ngờ hôm nay nó lại bùng cháy lên dữ dội bằng việc phổ nhạc một bài thơ. Nhân hỏi bằng giọng nghi ngờ:

- Ý mày nói là mày sẽ hát bài thơ này thay vì đọc, đúng không mậy?

- Ừ! - Vũ lại gật đầu tỉnh bơ.

- Mày có biết phổ nhạc không đó? - Nhân liếc mắt - Mày tưởng làm nhạc sĩ dễ lắm chắc...

Vũ vỗ vai Nhân một cách nhiệt thành:

- Dễ lắm mày ơi. Mấy bữa nay tao nghiên cứu kỹ lắm rồi. Mà sao tao biết được điều này, mày biết không? Tao nghiên cứu thơ Đường, luật bằng trắc đó... Âm nhạc cũng tương tự như vậy đó... Mày thấy chữ trong tiếng Việt của mình có mấy thanh sắc, huyền, hỏi, ngã, nặng với thanh ngang nữa, đúng không? Để tao đếm coi, 6 thanh tất cả. Mà nhạc thì có *Đồ*, *Rê*, *Mi*, *Fa*, *Sol*, *La*, *Si*.

Mày thấy có tương ứng không?

- Tương ứng gì đâu? - Nhân ngó người ra hỏi.

- Trời ơi, thì thí dụ như mày thấy chữ “chiều” đi, mày nghĩ đến nốt nhạc nào trước tiên?

- Nốt Đồ! - Nhân trả lời. Vũ kêu lên sung sướng:

- Đó, chính là như vậy đó... Mình cứ chịu khó “làm” từng chữ với từng nốt nhạc tương ứng là mình ra nguyên một bản nhạc thôi chứ gì đâu.

- Thiệt hả? Phổ nhạc dễ vậy hả mày? Nhân bắt đầu bị cuốn vào “trò chơi âm nhạc” của Vũ. Sao mày nghiên cứu ra được hay vậy? Vậy bây giờ mày phổ một bản nhạc cho tao coi đi. Ê, đúng rồi, mày phổ nhạc bài thơ này cho tao coi đi.

- Vậy mày có thấy bài thơ này hay không?

- Hay! - Nhân gật đầu lia lịa - Tao thấy hay lắm. Bây giờ tụi mình phổ nhạc nó hén. Nhân hào hứng quay sang lấy cây bút đưa cho Vũ. Vũ đột nhiên cắt tờ giấy ghi bài thơ vào túi áo làm Nhân chưng hửng:

- Sao không phổ nhạc? Mày cất bài thơ đó thì làm sao phổ nhạc được?

Vũ khoát tay:

- Mày đưa bài thơ khác rồi tao phổ nhạc cho. Bài thơ này không được.

Nhân trố mắt:

- Sao bài thơ đó lại không được. Khó quá hả?

- Không phải khó mà bài thơ này để tao tự phổ nhạc một mình.

- Ôi, hai tụi mình làm chung thì có sao đâu. Mày yên tâm đi, tao để cho mày đứng tên tác giả một mình, tao không có giành đâu mà mày lo! - Nhân trấn an Vũ như chứng tỏ ta đây là người cao thượng, không ngờ Vũ lại khoát tay:

- Chuyện này phải một mình tao làm thì mới có ý nghĩa được. Thôi, mày lấy bài thơ khác ra đi, tao với mày phổ nhạc chung.

- Cóc cần! - Tự nhiên Nhân nổi giận - Mày về đi, tao không thích ba cái vụ nhạc nhùng nhằng

nữa.

- Ủ, vậy tao về ghen! - Vũ cười toét miệng rồi quay lưng đi mà không hề biết thằng bạn thân của mình đang tủi thân pha lẫn tức giận.

Nhìn bước chân sáo của nó bước ra khỏi cổng, Nhân kinh ngạc kêu lên:

- Thằng này bị ma nhập hay sao ấy...

Mười

Tối hôm đó, Nhân cứ trần trọc trên giường không thể nào chợp mắt được khi nhớ lại thái độ kỳ quặc của Vũ. Từ trước đến giờ, chuyện gì hai đứa cũng làm chung và cả hai đứa đều coi đó là một chuyện hiển nhiên phải thế. Ngoài giờ học trên lớp ra, Nhân và Vũ luôn sát cánh bên nhau trong những trò chơi náo nhiệt. Khi thì bắn bi, lúc đá banh, lúc đi sưu tập những vật lạ trong bãi phế liệu sau sân vận động, lúc cùng một đội bóng, chung “màu cờ sắc áo” cho xóm, vậy mà...

Lăn qua lăn lại mấy lượt mà không thể nào chợp mắt được, Nhân bật dậy và đi ra khỏi phòng ngủ, nhẹ nhàng tiến đến chỗ Út Tin đang ngủ vùi trong cái mền nhỏ. Nhấn ngồi xuống và vuốt vuốt đầu Út Tin rồi nói thì thầm:

- Bây giờ chỉ có một mình mày nghe tao nói thôi hà... Trong nhà này chỉ có một mình mày coi tao là anh trai chớ em gái tao chẳng bao giờ kêu tao bằng anh hết Út Tin ơi... Mà phải chỉ mày biết nói thì hay quá, lúc đó mỗi lần gặp tao mày đều kêu anh để tao thấy vui... Thằng Vũ bạn tao bây giờ cũng kỳ lắm mày ơi, tao cũng không hiểu nổi nó nữa...

Rồi Nhân nằm ườn ra và khều khều vào chân Út Tin. Đoạn, Nhân vạch những móng chân của Út Tin lên coi một cách kỹ lưỡng. Nhân tự nhiên cau mày:

- Mai tao sẽ tắm cho mày, mày mà có bọ chét thì sẽ ngứa lắm. Bộ chét của mày cũng như chí [3] của tao vậy đó. Chí hút máu, bọ chét cũng hút máu... Mà tao không còn bị chí nữa, hết lâu lắm rồi. Tao bị chí từ khi còn nhỏ xíu hà. Bây giờ mày cũng còn nhỏ nên chắc cũng bị cho mà coi. Mai tao tắm mày, hén...

Khuôn mặt Út Tin dần nhoà đi. Nhân thấy mình đang ngồi trong phòng ăn. Ái bưng lên đĩa thức ăn một cách lễ phép và cất giọng nhẹ nhàng:

- Em mời anh Nhân ăn cơm...

Nhân toe miệng cười rồi khoát tay như những vị vua trong phim Tàu ra lệnh cho bá quan văn võ “bình thân”. Con Ái cúi đầu như nghe lệnh dạy. Nhân hét lên:

- Trời ơi là trời, có chịu nổi không?

Nhân choàng tỉnh giấc. Thì ra không phải tiếng Nhân hét mà là tiếng của chị Phương đang hét tướng lên. Nhân dụi mắt và lồm cồm ngồi dậy. Chị Phương nghiêm mặt tức giận:

- Hết nói nổi em rồi. Không cho chó vào phòng em ngủ thì em ra đây ngủ với chó, đúng không? Ngủ dưới nền nhà với chó, bị cảm lạnh thì sao? Hả? Nói.

Nhân lắp bắp:

- Hồi tối em ra đây chơi với Út Tin một chút ai dè ngủ quên... Em xin lỗi chị Hai...

Mặt chị Phương tự nhiên dịu lại nhanh chóng:

- Thôi, em đi đánh răng rửa mặt rồi chuẩn bị đi học nhanh lên. Bữa nay đừng có la cà mà về nhà liền ngay sau khi tan học, nghe chưa.

- Dạ.

Nhân đi vào phòng tắm mà vẫn thắc mắc không hiểu tại sao hôm nay chị Phương lại dễ dàng bỏ qua lỗi lầm đến như vậy. Sự thắc mắc đó cứ đọng trong đầu cho đến khi tan học về nhà thì Nhân hiểu ra có sự khi thấy mẹ và chị loay hoay với bánh trái, thức ăn trong bếp. Hôm nay là sinh nhật của Nhân và Ái. Hèn chi mấy bữa nay Nhân luôn cảm thấy hình như ba mẹ và chị Phương yêu chiều hai anh em Nhân, Ái hơn mọi khi. Nhân tăng hăng rồi bước vào nhà. Mẹ quay qua nói:

- Con tắm rửa rồi ăn cơm đi. Ngủ một giấc cho tỉnh táo rồi chiều nay dự tiệc sinh nhật...

Nhân “Dạ” một tiếng rồi vào trong với một tâm trạng phấn khởi. Sinh nhật bao giờ cũng là ngày vui nhất trong năm. Sinh nhật của hai anh em không mời nhiều người, toàn những người thân trong gia đình như cô, dì, chú bác... và một vài người bạn thân ời là thân của hai anh em. Dĩ nhiên Vũ là đứa bạn luôn đứng đầu trong danh sách đó rồi. Quà cáp cũng là điều mà Nhân cảm thấy thích thú nhất. Do hai người một lượt nên mọi người đến dự đều mang hai món quà: một cho con trai là Nhân, một cho con gái là Ái, duy chỉ có Vũ là mang đến một món và ghi trên tấm thiệp: “*Mến tặng Nhân và Ái*”. Nói là tặng Nhân - Ái song bao giờ món quà đó cũng dành cho Nhân bởi có năm, Vũ tặng nguyên một con rôbốt lắp ráp, năm thì tặng nguyên dàn xe lửa phải tốn mấy ngày mới xây dựng xong, khi thì mô hình mấy con siêu nhân, người nhện... Thế là sau ngày sinh nhật, món quà của Vũ tặng cho Nhân bao giờ cũng dành cho hai đứa: Vũ và Nhân cùng chơi. Đó chính là điểm mà Nhân rất khoái nơi Vũ. Vũ luôn khiến Nhân có cảm giác Nhân là người quan trọng hơn so với Ái. Vũ nằm xuống giường một cách khoan khoái và ngủ ngon lành. Đến chiều, Nhân tỉnh giấc bởi tiếng cười nói từ bên ngoài vọng vào. Mẹ vào phòng gọi Nhân ầu

yếm:

- Con trai của mẹ thức dậy tắm rửa thay đồ mới rồi ra ăn sinh nhật của mình nữa chứ. Em gái con đã chuẩn bị xong hết rồi đấy. Hôm nay em gái con mặc váy hồng xinh xắn lắm... Nào, quần áo mới của con, mẹ để ngay trong phòng tắm đó...

Nhân “Dạ” một tiếng thật lớn rồi bật dậy vào ngay phòng tắm. Ôi, hôm nay quả thực là một ngày sung sướng thật, vừa được cưng chiều lại vừa được tặng quà. Ước gì 365 ngày đều là ngày sinh nhật thì hay quá. Khi Nhân quần áo chỉnh tề bước ra khỏi phòng thì cũng là lúc Vũ vừa đến. Nhân cười tí mắt khi nhìn thấy gói quà mà Vũ cầm trên tay. Chắc là con rôbốt mà hôm bữa Nhân đã trầm trồ khi vào cửa hàng đồ chơi với Vũ. Con rôbốt đó không lớn nhưng lại rất đa năng, có thể bắn súng, biến hình và đặc biệt là phải tốn rất nhiều kỳ công mới có thể lắp ghép thành sản phẩm hoàn chỉnh. Vậy là sau ngày sinh nhật, thế nào Vũ cũng qua đây ráp chung với Nhân. Đúng là không ai hiểu ý Nhân bằng Vũ hết. Vũ khoanh tay chào một lượt các cô dì chú bác đến dự sinh nhật rồi vội đi đến bên Vũ, Nhân cất giọng khi nhìn vào gói quà Vũ cầm trên tay:

- Mà tới rồi hả? Ngồi chung bàn với tao nghen...

Vũ ngượng ngượng gật đầu rồi đi đến bên cái bàn đặt gần cái bánh kem hai tầng. Cái thằng, đến đây không biết bao nhiêu lần rồi mà bữa nay bày đặt bên lên! - Nhân nhủ thầm khi thấy thái độ của Vũ rồi cũng tiến đến ngồi cạnh Vũ. Ái ngồi giữa những cô dì chú bác và nói chuyện một cách lễ phép. Hôm nay, Ái thật xinh xắn trong cái váy màu hồng nhạt. Tự nhiên, Nhân chợt dạ khi thấy Ái khi ngồi một cách lịch sự giữa những người thân. Nhân thẳng người lên, cố ra vẻ đã rất chững chạc, trưởng thành và trong bụng thầm nhủ: không biết chiều cao của Ái có hơn mình không. Đã lâu lắm rồi, Nhân không để ý đến điều này và hôm nay, Nhân có cảm giác mình bị lùn hẳn đi so với Ái.

Đột nhiên, thằng Khoai Tây con của dì Hai tiến đến và chìa gói quà ra trước Nhân:

- Quà anh gửi tặng em nè. Chúc sinh nhật vui vẻ...

Nhân cố mỉm cười và nói tiếng cảm ơn dù trong bụng tức anh ách trước thái độ của thằng Khoai Tây. Khoai Tây là con của dì Hai, dì Hai là chị ruột của mẹ. Dì Hai lo cho các em nên lập gia đình hơi muộn. Thằng Khoai Tây ra đời trong sự vui mừng khôn xiết của những người thân. Dù “sinh sau đẻ muộn” nhưng những người con của em gái dì Hai - trong đó có mẹ Nhân - đều phải gọi nó bằng anh ráo trội. Dường như thằng Khoai Tây thích nghi nhanh chóng với điều này nên ngay từ nhỏ, vào những dịp Tết, thay vì giống những đứa bé khác háo hức chờ nhận bao lì xì thì nó đã định đặc phát bao lì xì cho những đứa em bạn dì hơn tuổi nó rất nhiều. Có lần, Nhân nhận nhiệm vụ phải dẫn “anh Khoai Tây” đi chơi trong khu vui chơi. Những người xung quanh tròn mắt nhìn khi thằng Khoai Tây cứ gào lên với Nhân:

- Anh không thích chơi cái trò này. Lại chơi trò xe đụng đi...

Hay:

- Em đừng có đi nhanh quá, anh đi theo không kịp...

Hoặc:

- Anh muốn ăn cơm sườn, uống nước ngọt nữa. Em đi mua nhanh lên...

Không chịu nổi thái độ “ỷ thế hiếp người” của nó, Nhân nghiêng răng ken két rồi nói với nó khi đi ngang qua khu bơi thuyền thiên nga:

- “Mày” mà kêu “tao” là em nữa thì sẽ biết tay. “Tao” cũng cấm “mày” xưng anh với “tao”, nghe chưa...

Thằng Khoai Tây nghiêng đầu, chớp chớp mắt, há miệng nói:

- Thì anh vai anh nên kêu em xưng anh chớ biết sao bây giờ?

Nhìn bản mặt giả bộ ngây thơ của Khoai Tây, Nhân trợn mắt nói ngang:

- Cóc cần biết vai vế gì hết. Tuổi còn nhỏ mà sao “mày” khoái làm anh quá vậy hả? “Tao” mà nghe kêu em xưng anh một lần nữa thì “tao” sẽ quăng mày xuống ao này.

Nhân chỉ tay xuống ao rồi nhìn Khoai Tây một cách đe dọa. Thằng Khoai Tây tụt cổ lại rồi lẳng lặng đi theo sau Nhân. Từ sau lời hăm dọa của Nhân, Khoai Tây không nói không rằng gì trong suốt buổi đi chơi đó. Nhân hả hê nghĩ chắc là nó “sợ uy” nên vâng lời, ai ngờ khi đưa thằng Khoai Tây về nhà xong, chưa kịp tắm rửa thay đồ sạch sẽ thì dì Hai đã sang nhà Nhân ngồi đón thằng Khoai Tây về. Trước khi ra về, Khoai Tây khoanh tay chào dì dượng một cách lễ phép rồi nó quay sang Nhân khoanh tay cúi chào và nói một cách tinh quái:

- Thừa anh Nhân em về...

Ba mẹ Nhân và dì Hai tròn mắt ngạc nhiên. Dì Hai hỏi thằng Khoai Tây:

- Sao con lại kêu em Nhân bằng anh? Sao vậy con?

Khoai Tây nói bằng một giọng “thật thà” mà Nhân cứ ngỡ như là bom nguyên tử đang nổ quanh đây:

- Dạ, tại anh Nhân nói nếu con mà xưng “anh” kêu “em” thì “ảnh” sẽ quăng con xuống hồ. Con đâu có biết bơi đâu... “Ảnh” còn nói sao tuổi con còn nhỏ mà lại khoái làm anh đến như vậy... Ảnh còn nói...

Dì Hai khoát tay ra hiệu cho Khoai Tây không cần nói tiếp rồi quay sang Nhân chờ đợi lời giải thích. Nhân cúi gằm mặt xuống và cầu mong ước gì thằng Khoai Tây biến thành... củ khoai

tây để Nhân có thể nhai ngấu nghiến. Sau “sự kiện” đó, Khoai Tây càng được để ý coi có bị “ăn hiếp” bởi những anh chị to con lớn tuổi hơn nó một cách nghiêm ngặt hơn...

Bánh kem được cắt ra như báo hiệu buổi tiệc sinh nhật gần kết thúc. Đột nhiên, Vũ đưa tay lên xin phát biểu:

- Con có bài thơ tự con phổ nhạc gởi tặng hai bạn Nhân và Ái.

Tiếng vỗ tay vang lên nhiệt liệt và Vũ đứng dậy cầm tờ giấy lên, cất tiếng hát. Ít cha mẹ ời, đó chính là bài thơ mà hôm bữa Vũ hỏi Nhân có hay không. Hôm nay, bài thơ đó được “biến” thành một bài hát. Không biết việc phổ nhạc của Vũ đạt thành tựu tới đâu nhưng theo cảm nhận riêng của Nhân, đó chỉ là cách làm hỏng bài thơ một cách tệ hại nhất qua tiếng hát ong ỏng của Vũ, bài thơ tự nhiên có những đoạn lên bổng đột ngột làm người nghe có cảm giác như đang chơi trò ú tim. Với một nỗ lực phi thường, Vũ kết thúc bài phổ nhạc của mình trong tiếng vỗ tay và tiếng cười vang lên giòn giã của những người xung quanh. Vũ toét miệng cười và Nhân cũng lấy làm hãnh diện khi có một người bạn vì mình mà đã “biến cái không thể thành có thể”. Không ngờ cái thằng không phân biệt được những ký hiệu trong một bản nhạc một cách rõ ràng lại có thể vì làm vui lòng bạn bè mà “sáng tác” nên một “bản nhạc” như vậy. Nhân có cảm giác sung sướng như được trao huy chương vàng cho một tình bạn tuyệt vời mà bấy lâu nay, do không để ý nên Nhân chưa đánh giá đúng về tình bạn đó. Niềm vui đó cứ lâng lâng mãi cho đến lúc tan buổi tiệc mà Nhân vẫn còn cảm thấy bay bổng. Mẹ mỉm cười xoa đầu con trai:

- Em gái con đã mở quà tặng của mọi người rồi. Con không muốn mở quà sao?

Nhân toét miệng cười và ngồi xuống bên cạnh những gói quà gói giấy kiếng sắc sỡ. Nhân cầm lên ngay gói quà của ba mẹ và chị Phương. A, một cái máy tính. Nhân đang rất cần cái máy tính này để tính toán nhanh những bài toán hay những bài vật lý, hoá học. Môn tính toán nhanh cũng rất cần đến máy tính. Gói quà của chị Phương không hiểu sao lại nặng và to đến như vậy. Nhân mở ra và bật cười khi thấy nguyên một bộ sách lớp 10 được chị Phương đựng trong một cái hộp giấy kèm theo lời chúc: *“Em trai của chị, chúc em luôn ngoan và học giỏi”*. Nhân ngược lên nhìn mẹ rồi chồm người lấy gói quà của Vũ với khuôn mặt háo hức. Lớp giấy kiếng được tháo bung ra và Nhân kêu lên thích thú khi nhìn thấy những cuộn băng video. Chắc là phim siêu nhân. Đã thiệt! Nhân hồ hởi cầm những cuộn băng ra khỏi hộp. Đột nhiên, Nhân kêu lên sững sờ:

- Sao kì vậy?

Trong hộp không phải là băng video phim siêu nhân mà là những cuộn băng... cái lương. Mẹ thấy thái độ kỳ lạ của Nhân bèn ngồi xuống và cầm những cuộn băng lên coi:

- *Người hoá cáo; Tiết Đình San cầu Phàn Lê Huê; Bụi mờ ải nhận...* Ha, bé Vũ kiếm đâu ra những tuồng hay quá...

Rồi mẹ xoa đầu Nhân:

- Mẹ đi ngủ nhé. Con mở quà xong cũng đi ngủ mai còn đi học...

Mẹ bước ra khỏi phòng mà sự sững sốt vẫn chưa dịu lại trong Nhân. Có một cái gì đó cứ kêu ong ong trong đầu làm đầu óc Nhân như bồng bênh một cảm giác khó tả. Rồi như có một vật gì đó chặn ngay ngực, Nhân cảm thấy nghèn nghẹn và khó thở. Há miệng ra và thở dốc để không bị... tức thở, Nhân bật dậy và cầm cái hộp đi qua phòng Ái. Thở mạnh, Nhân để cái hộp trên bàn, buông một câu cộc lốc:

- Quà của em nè...

Ái hỏi:

- Hồi nãy Nhân lấy lộn hả? Mà quà của ai vậy Nhân?

- Mở ra đi rồi biết.

Nhân giận dỗi trả lời dù thấy mình hơi vô lý khi giận Ái. Mặc kệ là có lý hay vô lý, Nhân lại ùng ùng bước về phòng và ném vật ra trên giường, miệng rên lên:

- Trời ơi là trời. Mình coi nó là bạn thân mà nó đối xử với mình như vậy đó! Ôi, bộ lắp ráp điện tử của tôi! Ôi, thằng bạn của tôi...

Nhân cảm thán tựa như có một ai đó vừa cướp mất nguyên một bộ lắp ráp điện tử và người bạn thân thiết là Vũ ra khỏi tay mình một cách thô bạo vậy. Đầu óc Nhân quay như chong chóng và liên tục đặt câu hỏi tại sao Vũ lại đối xử tệ hại như vậy với mình. Tại sao nó lại tặng những cuộn băng cải lương trong khi nó thừa biết Nhân chẳng thích coi một tí nào? Hay là những cuộn băng đó thực ra là phim siêu nhân nhưng lại... dán nhầm tem? Tại sao thằng Vũ lại...

Trong lúc trong đầu hiện ra những câu hỏi như thế thì cùng lúc đó Nhân lại xâu lại chuỗi hành động của Vũ trong thời gian gần đây. Nó đã mời hai anh em Nhân đi coi cải lương. Cha, thằng này biết tổng là Nhân thà ngồi nhà còn hơn phải nghe những người nghệ sĩ kia hát những lời mà nếu hát theo chắc Nhân bị đứt hơi chớ chẳng phải chuyện chơi. Phổ nhạc tặng mình hả? Làm gì có chuyện đó, mình đâu có khoái ba cái vụ thơ thần như vậy chớ. Chưa hết, dạo này nó là đưa chuyện bệnh con Ái mỗi khi Nhân ngồi “tâm sự” về những “nỗi khổ” do đứa em gái sinh đôi của mình... Ôi trời ơi, Nhân như muốn nhảy dựng lên khi chợt hiểu ra vấn đề một cách rõ ràng: thằng Vũ thích con Ái. Chuyện động trời. Không thể tưởng tượng nổi. Bất ngờ đến sững sốt. Vũ thích Ái. Nhân có cảm giác như mình vừa mất đi người bạn thân thiết nhất và cả đứa em gái duy nhất.

Vậy là... mất trắng!

Nhân rên lên một cách đau khổ rồi vùi đầu vào gối như cố xua đi những hiện thực phũ phàng. Giấc ngủ đến với Nhân chập chờn, đầy mộng mị...

Mười một

Từ sau ngày sinh nhật, mỗi khi Vũ toét miệng cười với Nhân là Nhân lại tự nhủ: “Đâu phải nó thật lòng cười với mình mà nó đang cố lấy lòng mình để quen em gái mình thôi”...

Mọi chuyện ngoài ngoài phần nào khi Vũ mời Nhân ăn một bữa no căng và xem một bộ phim siêu nhân hay cực kỳ. Nhân và Vũ lại hề hả cười nói, vui vẻ đi chơi cùng nhau như chưa có chuyện gì xảy ra, dù mỗi lần nghe tiếng hát của mấy nghệ sĩ cải lương hát từ băng video thì cảm giác ảm ức ấy lại trở dậy. Thực ra cũng không có thời gian cho việc giận hờn vì kỳ thi tốt nghiệp đã gần kề. Nhân, Ái, Vũ ai cũng bận túi bụi vào những giờ học chính khoá lẫn học phụ đạo. Chị Phương kèm cả ba đứa trong việc ôn thi nên khó có thể bỏ giờ ôn tập mà đi chơi như những lúc trước. Nhân cũng chẳng thêm ganh tị cái việc thắng Vũ “để ý” còn Ái mà trái lại, Nhân còn khoái hơn bởi nhờ chuyện này mà thắng Vũ bớt cãi lộn ông ổng với Nhân. Hình như con Ái cũng nói năng dịu dàng với Nhân hơn thì phải...

Rồi kỳ thi tốt nghiệp cũng kết thúc. Lúc này là lúc đi chơi thả giàn để bù lại khoảng thời gian phải học bài tối tăm mặt mũi. Con Ái hướng đến việc sẽ tốt nghiệp với số điểm cao nhất, còn hai thằng con trai thì mơ ước rất đối giản dị: đậu đã là một chiến thắng vẻ vang. Hai thằng chẳng tốn thời gian nhiều để nghĩ tới chuyện sẽ được hoan hô hay khen thưởng sau khi có kết quả tốt nghiệp nên hết thả điều lại đi đá banh, hết đá banh lại đánh trận giả...

Một hôm, một lử vì phải là “quân địch” bị truy sát, Nhân khát khô cả cổ và lê chân vào bếp định bụng tìm nước để uống thì chợt nghe tiếng mẹ và chị Phương đang nói chuyện. Chưa đến cửa nhà bếp, Nhân đã nghe loáng thoáng tên mình nên Nhân nép người vào và đóng tai lên nghe lén:

- Thế nào bé Ái cũng cao điểm hơn trong kỳ thi này. Ông tướng nhà mình đậu là con mừng hết lớn rồi! - Tiếng chị Phương nói với mẹ.

Nhân nghe tiếng mẹ chắc lưỡi:

- Nhân là anh mà thua điểm thi với em gái mình, chắc nó sẽ buồn lắm...

- Chắc cấp ba hai đứa không được học chung trường nữa đâu mẹ nhỉ? Con muốn hai anh em nó học chung trường để để ý lẫn nhau...

- Mẹ cũng vậy, nhưng biết làm sao bây giờ. Bây giờ mẹ chỉ lo là khi biết kết quả tốt nghiệp, Nhân sẽ tự ti với em Ái đây nè...

Í, chuyện này Nhân chưa bao giờ nghĩ đến dù Nhân đã tự nhủ thế nào mình cũng thua điểm Ái trong kỳ thi lần này. Lại tiếng chị Phương:

- Hay là mình cho em Nhân về quê nghỉ hè trong lúc đợi kết quả thi tốt nghiệp nha mẹ. Dù sao ở đây em cũng lông bông đi chơi thôi. Về quê không khí mát mẻ. Thời gian này, con sẽ lựa lời nói với em Ái đừng vì chuyện hơn điểm mà lên mặt với Nhân...

Nhân khấp khởi mừng thầm. Nhân rất thích được về quê nội nhưng ít có dịp. Chỉ khi nào bên nội có giỗ thì Nhân cùng ba mẹ về nhưng thời gian ở lại cũng không được là bao. Ở dưới quê có biết bao nhiêu trò chơi mê ly như câu cá, treo cây, đi bắt ốc, đi bẫy chim..., nhất là có những con sông bao quanh căn nhà và những cây cầu mà mỗi lần đi qua Nhân luôn có cảm giác thích thú y như chơi trò ú tim. Quên cả cơn khát của mình, Nhân quay ngược ra ngoài, chạy như bay đến chỗ đá banh trong hẻm. Vũ ngược mắt lên nhìn Nhân:

- Sao mày không đem nước ra? Tao khát quá...

- Khỏi nước nói gì nữa. Mày về nhà chuẩn bị quần áo nhanh lên đi. Tao với mày về quê nghỉ hè. Ôi, sung sướng quá...

Vũ tròn mắt lên trước sự vui mừng của Nhân. Chưa kịp hỏi gì thì Nhân lại nói tiếp:

- Tao sẽ nhờ mẹ tao qua xin phép mẹ mày cho hai đứa mình đi nghỉ hè chung. Thế nào mẹ mày cũng chịu hà. Trời ơi, ở dưới quê tao vui lắm Vũ ơi. Ba cái trò đá banh, đánh trận này không là gì so với mấy trò chơi ở dưới đó hết. Mày về nhà chuẩn bị nhanh lên đi...

Vũ cũng háo hức theo những gì Nhân nói dù thực ra nó chưa hiểu ắt giáp câu chuyện ra sao. Nó cũng gật đầu lia lịa và hứng chí nói theo:

- Vậy tao về nhà chuẩn bị quần áo chờ mẹ mày đến nghen...

Nói xong, Vũ quay lưng bước vội vã về nhà, còn Nhân thì hí hửng nghĩ đến kỳ nghỉ hè tuyệt vời của mình ở một nơi sông nước lượn lờ và có những vườn trái cây rộng lớn, trĩu nặng những quả chín...

Khi ba “bàn giao” Nhân và Vũ cho bác Hai Lực rồi lên ghe ngược ra bến xe về thành phố, Nhân mới cảm thấy chột dạ và “tan nát cõi lòng” vì những thú vui về một mùa hè tuyệt vời bỗng dưng tan biến.

Theo dự định, ba mẹ cho Nhân nghỉ hè tại nhà bác Tư, cách nhà bác Hai Lực chỉ một con sông nhỏ nhưng khi ghé nhà thì mới hay chú Tư đã vào tận miệt vườn để thu mua trái cây và theo ghe bán hàng, non một tháng nữa mới về. Thế là ba kêu ghe ghé qua nhà bác Hai Lực “ký gởi” hai thằng con trai nghỉ hè tại miệt vườn này. Bác Hai Lực vốn là anh ruột của ba Nhân, tuổi của bác lớn hơn ba Nhân rất nhiều. Nói nôm na cho dễ hiểu là khi con bác Hai sinh ra cũng là lúc ba của Nhân vừa chào đời. Thế là hai đứa trẻ cùng tuổi phải gọi nhau là chú cháu dù vẫn cùng nhau nghịch ngợm, đi học trường làng và cùng chung nhà, chung lớp, chung bè bạn... Bác Hai khó tánh và đối xử với ba Nhân như... con của mình. Ba Nhân cũng rất nể sợ bác Hai. Nhân đã nghe rất nhiều “giai thoại” xung quanh tính tình của bác do những cô, những dì, những mợ... vui miệng kể lại vào lúc nấu nướng, ăn uống trong đám giỗ, song Nhân không chú ý lắm bởi

mải mê bám theo những thú vui do những đứa đồng vai phải lú dưới quê bày ra. Bây giờ, Nhân phải ở cùng nhà với bác Hai thay vì với bác Tư, Nhân mới thực sự lo về cái tánh “gia trưởng” của bác. Bác Hai nói ngay khi Nhân và Vũ nhìn dáo dác xung quanh:

- Hai đứa ra sau nhà tắm rửa rồi đợi ăn cơm. Sẵn tiện đem mớ rau này quăng vô chuồng heo cho bác...

Nhân “ạ” một tiếng rồi nháy mắt ra hiệu với Vũ. Hai đứa bước ra sau nhà và bước đến bên cái lu. Xối nước ào ào lên người, Vũ và Nhân kêu lên thích thú và cười đùa vang dậy cả một vùng quê vốn im ắng, êm đềm... Ngay bữa cơm hôm đó, trước mặt Nhân và Vũ là một con cá tai tượng to đùng được chiên xù vàng rộm bên cạnh món gà xé phay ăn cùng với cháo. Người đàn ông trạc tuổi ba Nhân cất giọng mộc mạc:

- Hai đứa ăn đi. Ngon lắm. Cá này nuôi riêng cho người nhà mình ăn chứ không phải cá để mua bán đâu. Em ăn đi Nhân, gấp cho bạn nữa...

Vũ lấy tay bẻ một miếng cá giòn rụm rồi quay sang người đàn ông nọ:

- Cá này là chú nuôi hả chú?

Bác Hai “chỉnh” ngay:

- Đây là anh Lộc. Con cứ kêu anh Lộc là anh chứ không phải xưng chú...

Anh Lộc cười hiền lành:

- Anh là anh của Nhân. Em cứ kêu theo cách Nhân kêu là được. Hai đứa ăn đi kéo nguội, không ngon...

Vũ “ạ” một tiếng nhưng lại thấy hơi ngượng vì phải kêu người gần bằng tuổi ba mình bằng anh. Sau bữa cơm, Vũ kéo Nhân ra một góc sân, thì thầm:

- Kêu “chú” Lộc bằng “anh” thiệt hả mậy? Tao thấy nó làm sao đó mày ơi...

- Ừ, tao cũng thấy hơi kỳ kỳ nhưng nếu mày không kêu như vậy thì thế nào bác Hai cũng la cho mà coi. Bác Hai khó tánh lắm đó...

Cảm giác kỳ kỳ hay ngượng ngượng của Nhân và Vũ không lâu sau đã được thay thế bằng cảm giác thích thú. Chiều, những đứa con của anh chị họ về, sau khi được giới thiệu, nhìn từng đứa một lớn hơn hoặc trạc tuổi mình khoanh tay một cách lễ phép và gọi bằng “chú”, tự nhiên Nhân và Vũ sướng rơn. Từ đó về sau, mỗi khi gặp các anh chị họ lớn tuổi của mình, Nhân kêu bằng anh, chị ngọt xớt...

Sáng hôm sau, khi trời còn đang mờ tối, không khí lành lạnh từ phía sông thổi vào nhà. Nhân lồm cồm ngồi dậy bởi nghe tiếng gà, heo kêu lên loạn xạ như đòi ăn. Bước ra khỏi giường, Nhân dụi mắt và thấy Vũ đang ngồi cắt rau lang bên cạnh vợ của anh Lực, trông như hai mẹ con đang làm việc cùng nhau. Nhân quay sang và thấy bác Hai đang quậy nồi cám heo to đùng. Thấy Nhân bước ra, bác Hai gọi:

- Nhân, rửa mặt nhanh rồi theo con Sen ra sau nhà hái mớ rau bắp cá, rau đắng, ngó sen với mấy cọng ngò, lát nữa chấm cá ăn cơm nghe chưa.

Nhân “ạ” rồi đi vào trong rửa mặt, khi bước ra thì đã thấy một con bé cắp cái rổ đứng ngay cửa đợi. Thấy Nhân, nói toe miệng cười:

- Chú Nhân hái rau, để con vớt sen cho...

Nhân gật đầu và đi theo con bé. Khi đi tới cái sân nhỏ sau vườn, Nhân vô cùng ngạc nhiên bởi trước mặt Nhân như là một cái chợ rau thu nhỏ với cơ man những loại rau xanh mướt: nào mồng tơi, ngót, bí, bầu, hành, ngò, bắp cá, rau đắng, rau ngò om, hành, ớt, rau đay, rau dền... Dưới cái ao nhỏ là sen và rau muống, trông thật bắt mắt.

Nhân ngạc nhiên hỏi:

- Nhà mình trồng rau để bán hả? Sao nhiều loại ra quá vậy?

- Đâu có, chú... Vườn rau này là để nhà ăn đó chứ...

- Ăn? - Nhân ngạc nhiên - Sao ăn hết?

Con Sen cười:

- Ở đây không ai bán rau hết. Nếu muốn ăn loại rau gì mà nhà không có trồng thì qua nhà hàng xóm xin. Họ thiếu thứ gì cũng qua nhà mình xin lại. Ai cũng tự trồng rau để ăn hết.

- Tự trồng rau để ăn, vậy chợ bán cái gì?

- A, ý chú nói là chợ huyện đó hả? Chợ huyện bán đủ thứ hết. Còn nhà mình ở tận miệt vườn nên có khi cả tháng mới đi chợ một lần. Chợ huyện đông vui lắm... - Con Sen trả lời bằng ánh mắt vui vui.

Nhân càng ngạc nhiên hơn:

- Cả tháng mới đi chợ một lần, vậy mỗi ngày mình ăn cơm với cái gì?

- Thì rau mình tự trồng; cá thì mình bắt ở sông lên hoặc vớt cá ở nhà nuôi lên ăn, dư thì làm khô, làm mắm; gà mình thả trong vườn đủ ăn nguyên năm; còn thịt heo thì thỉnh thoảng mổ một con chia lại cho hàng xóm ăn chung, mai một tới họ mổ, mình lại ăn chung với họ... - Sen trả lời rồi với tay bứt mấy cái ngó sen trong hồ.

Nhân vẫn chưa hết ngạc nhiên:

- Vậy chớ đi chợ là để mua cái gì vậy?

- Mình phải mua gạo, muối, mắm, đường, đồ ăn cho heo, cá nữa chớ chú... Còn quần áo, vải vóc nữa...

Nhân gật gù ra vẻ đã hiểu dù trong bụng vẫn còn hàng lô hàng lốc những câu để hỏi. Nhân với tay bứt mấy cọng rau gần mình. Sen cản lại:

- Í, rau đó không ăn với cá kho được đâu chú. Chú để con hái rau luôn cho...

Để mớ sen vào trong rổ, Sen đứng dậy và quơ một mớ rau như lời bác Hai đã dặn. Đoạn, nó bứt thêm mấy trái ớt khi đi vào nhà. Sen nói:

- Ông nội khoái ăn ớt hiểm còn xanh lắm...

Nhân theo Sen vào nhà. Một lát sau, bữa sáng nóng hổi được dọn ra với những món toàn “cây nhà lá vườn”: cá lóc bắt trong ruộng kho tộ, mấy con khô cá sặt chiên giòn, tô canh mồng tơi với tép và mớ rau mới hái trong vườn. Bữa cơm ngon một cách lạ lùng. Nhân và Vũ vểnh tai lên ngồi nghe mấy đứa cháu phân công việc làm trong nhà. Bỗng, bác Hai cất tiếng:

- Bữa nay, Nhân với Vũ đi theo tụi nhỏ ra vườn cho vui. Khi về, mấy đứa vớt bèo cho heo luôn ngen, với lại hái mấy lá xoài non, lá dong để chiều ăn mắm kho một bữa...

Anh Lộc nói:

- Kia ba, mấy đứa em mới về hôm qua, để nó muốn đi đâu chơi thì đi chớ sao lại...

Bác Hai khoát tay:

- Thì để hai đứa theo mấy đứa cháu cho vui chớ có gì đâu. Còn con, trưa nay đi đặt lò một mớ cá để chiều nay bỏ vô nồi mắm...

Vợ anh Lộc đứng dậy dọn bàn ăn rồi ra sau bếp. Khi mấy đứa cháu chuẩn bị đi ra khỏi nhà và kéo Nhân và Vũ đi theo một cách vui vẻ, Nhân quay lại và thấy bác Hai đang gánh một đôi nước rồi đi ra vườn phía sau nhà để tưới rau. Con Sen thúc giục:

- Đi nhanh lên chú Nhân, chú Vũ...

*

Một mùa hè bận rộn với những thú vui cùng “lũ cháu” và những giờ lao động miệt mài: cùng Vũ chạy vòng vòng trong... chuồng heo để tắm cho những con heo sợ nước, đi bẫy chim để làm thức ăn cho cả nhà, cùng đi mò ốc rồi luộc lên chấm mắm gừng cay nồng, đi tát cá cho nhà hàng xóm rồi được “thưởng” mấy con cá béo tròn, đi vòng vòng trong vườn để lượm những cái trứng gà, hay leo lên lấy những cái trứng chim trên cây, hái trái cây trong vườn rồi chắt vào những cái sọt to dùng chờ thương lái đến mua, nướng khoai lang ăn vào những buổi tối, vớt bèo cho heo, cá ăn... Dường như những việc đó đã choán hết thời gian trong ngày của hai đứa trẻ thị thành. Dù bận rộn đến đâu, Nhân cũng dành một khoảng thời gian trong ngày để dạy cho con sáo của bác Hai nói. Theo lời con Sen thì ông nội nó, tức bác Hai của Nhân là một người có thú chơi chim nổi tiếng nhất vùng và con sáo này là quà tặng của một người bạn già nên ông quý nó lắm. Con sáo bắt đầu trong giai đoạn tập nói và Nhân đã tận dụng tối đa điều này để “nhét” vào đầu con chim cái câu: “*Chào cả nhà, chào em Ái, anh Nhân*”. Nhân ước sao Ái cũng về nghỉ hè chung đợt này với Nhân để tận mắt chứng kiến những đứa cháu vừa to con, vừa lớn tuổi hơn nhưng vẫn lễ phép gọi Nhân bằng chú chứ không phải như Ái, sinh cùng ngày mà cũng “tiết kiệm” một tiếng gọi Nhân là anh. Khi con sáo bắt đầu bập bẹ tiếng được tiếng mất cái câu Nhân dạy thì cũng là lúc ba Nhân từ thành phố lên đón mấy đứa con về để chuẩn bị cho năm học mới. Nhân và Vũ đã cảm nhận năm học mới sắp đến qua những phiên chợ mà những món hàng mua về là sách vở, bút viết cho mấy đứa cháu. Con Sen được mua hẳn một bộ quần áo mới để chuẩn bị cho năm học mới của nó và nó vui mừng cả ngày vì món quà bất ngờ này. Niềm vui ở miền quê thật là mộc mạc song lại khiến cho hai đứa trẻ thị thành một sự xúc động chân thành. Nhân và Vũ ngùi ngùi nhìn những đứa “cháu” của mình mắt đỏ hoe, nói:

- Hè năm sau, chú Nhân với chú Vũ lại về đây chơi nghen...

Nhân khẽ gật đầu và nhìn quanh: những chú heo ủn ỉn trong chuồng, những con gà đang tìm thức ăn quanh nhà, cái ao cá trước sân và nhất là cái vườn rau nhỏ... bỗng trở nên thân thương, gần gũi. Bác Hai và anh Lộc chất lên ghe cơ man nào là trái cây, khô, mắm, và cả những con cá tai tượng... gởi về cho bà con thành phố. Đoạn, bác ngoắc Nhân lại, mỉm cười và trao cho Nhân cái lồng có con chim sáo:

- Cho con đó...

Nhân sung sướng đến tê người trước món quà bất ngờ này. Nhân lắp bắp:

- Con chim này... bác quý lắm mà... Con... con...

Bác Hai cười rồi xoa đầu Nhân:

- Nó quen hơi của con rồi. Con về thành phố tập cho nó nói nhiều câu hơn nữa nghen. Rảnh lại về quê chơi...

Khi chiếc ghe ra tới con sông lớn, Nhân và Vũ quay đầu nhìn lại, phía sau lưng hai đứa là một vùng nước mênh mông và những tán cây, những khu vườn mát rượi...

Thay lời kết

Nhân bước vào nhà bưng theo cái lồng chim và tự nhủ trong bụng: Phen này Ái nghe con sáo kêu “*anh Nhân, em Ái*” hoài, thế nào nó cũng phải kêu mình bằng anh cho mà coi. Không ngờ, vừa thấy mặt Ái, chưa kịp nói gì thì Ái đã cất giọng nhẹ nhàng:

- Anh Nhân mới về hả? Ở dưới quê vui không anh?

Nhân ngỡ là mình đang... mộng du. Ái đang gọi Nhân là “anh” một cách tự nhiên như trước giờ đã là như vậy. Không màng đến thái độ như đang ở trên mây của Nhân, Ái tiến đến cầm cái lồng chim từ tay Nhân và treo lên. Con sáo cất tiếng như trẻ con bập bẹ:

- *Chào cả... nhà... Chào... anh Nhân... em Ái...*

Ái mỉm cười, tròn xoe mắt ngạc nhiên:

- Con chim kêu anh Nhân, em Ái kìa! Dễ thương quá...!

Dường như có một điều gì đó khác lạ đã xảy ra nhưng... Nhân mặc kệ, bởi điều đó quá tuyệt vời với Nhân. Ngay trong bữa cơm đó, Nhân huyền thuyên kể về mùa hè của mình một cách hào hứng. Mẹ cười dịu dàng, bố khen con trai biết hoà nhập và biết cách lao động như một nông dân thực thụ, chị Phương khen giỏi giang, em Ái cười phụ họa theo một cách vui vẻ, Út Tin liếm chân Nhân một cách thân thương. Nhân có cảm giác như mình là trung tâm của vũ trụ, là “người hùng” của căn nhà này. Cảm giác ngây ngất khiến Nhân cứ bồng bênh dù đã nằm yên vị trong phòng ngủ...

Sáng hôm đó, Nhân thức dậy và bước ra khỏi phòng thì nghe tiếng ba, mẹ và chị Phương nói chuyện với nhau trong phòng ăn. Ba cười giòn:

- Đúng là “thánh nhân đãi khù khờ”. Tôi đã kiểm tra lại mấy lần rồi mình ạ. Kết quả đó là chính xác chứ không có nhầm lẫn gì đâu.

Mẹ tiếp lời:

- Không ngờ điểm thi của Nhân lại cao hơn của bé Ái. Ai nghe cũng bất ngờ hết...

- Vậy là hai đứa lại học chung cấp 3. Mẹ thấy hôm qua bé Ái gọi Nhân bằng anh không? Nó phục anh trai nó lắm. À, cấp 3 bé Ái phải mặc áo dài, mai phải dẫn em Ái đi chọn vải may đồ mới được...

Nhân nghe mà không tin vào tai mình: điểm thi của Nhân cao hơn của Ái. Ôi, vậy mà có lúc Nhân tưởng vượt qua kỳ thi này đã là một may mắn. Nhân sung sướng chạy đến ôm Út Tin vào lòng rồi chạy bay ra đường. Sau lưng, tiếng mẹ kêu lên:

- Chưa đánh răng rửa mặt mà đi đâu vậy?

*

Ái xúng xính trong bộ áo dài mới, tay ôm cặp, dịu dàng từ phòng bước ra. Ba, mẹ và chị Phương ồ lên tán thưởng:

- Con gái của mẹ mặc áo dài đẹp quá...

- Xinh ghê...

- Dễ thương thiệt...

Nhân dắt chiếc xe đạp ra khỏi nhà, Ái ngồi phía sau. Ba căn dặn:

- Con chạy xe cẩn thận kéo té. Em Ái mặc áo dài, con coi chừng vướng vào mấy xe khác...

- Con phải tránh ổ gà, nghe chưa...

- Tan học, nhớ phải chở em về nghe...

Nhân đạp xe chậm chậm. Theo thói quen, Nhân định ghé ngang qua rủ Vũ cùng đi học nhưng sức nhớ Vũ không còn học chung trường, chung lớp với mình nữa. Ái ngồi phía sau cất giọng cắt đứt dòng miên man suy nghĩ của Nhân:

- Đèn đỏ, ngừng lại. Ngừng lại, anh Nhân.

...

- Đèn xanh rồi, chạy đi anh Nhân.

“Nó kêu mình là anh nhưng mình phải nghe lời nó. Thực ra không biết nó kêu mình là anh do nó phục mình thi cao điểm hơn nó hay là vì nó muốn mình chở nó đi học đây không biết!” -

Nhân nhủ thầm trong bụng rồi đột nhiên thở dài, nhúu trán, chắc lưỡi - “Hôm bữa trên tivi cho biết một trường hợp một người phụ nữ sinh một lúc đến 7 đứa con. Trời ơi, có hai anh em sinh đôi mà đã thấy rắc rối lắm rồi, huống chi là tới bảy đứa. Không biết trong 7 đứa đó, đứa nào may mắn được làm anh, đứa nào xui xẻo phải làm em út đây không biết. Mà thực ra, không biết làm anh là may mắn hay xui xẻo nữa... Sao người ta không sinh một mà thỉnh thoảng lại lại sinh đôi, sinh ba, sinh tư... cho rắc rối nhỉ?

N.P

-- Hết --

[1] Mà

[2] Thạch sùng

[3] Chấy

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>
Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :
Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>
Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>